

கல்வெட்டு

KALVETTU

திருவள்ளுவராண்டு [2037]

[விய ஆண்டு]

ஐப்பசித்திங்கள்

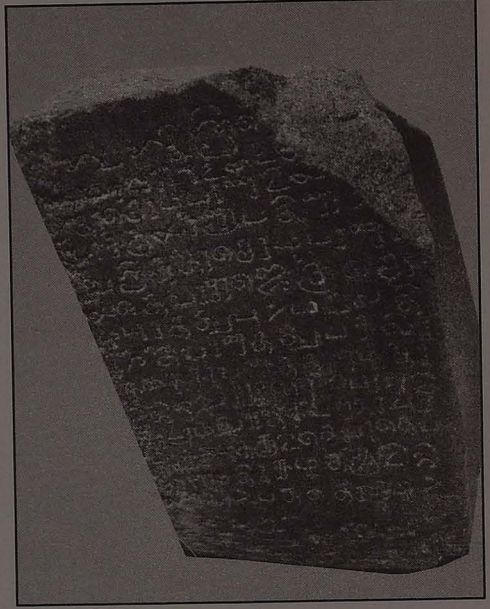

சொக்கநாத நாயக்கர் – மங்கம்மாள் உருவங்களும் கல்வெட்டுகளும்
இனுங்கூர், குளித்தலை வட்டம், கரூர் மாவட்டம்.

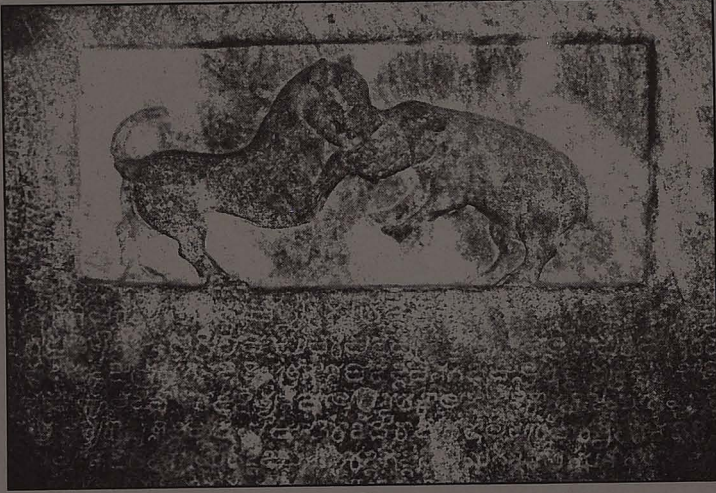
கல்வெட்டு – காலாண்டிதழ் : 72 [அக்டோபர் 2006] விலை ரூ.10.00
தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை

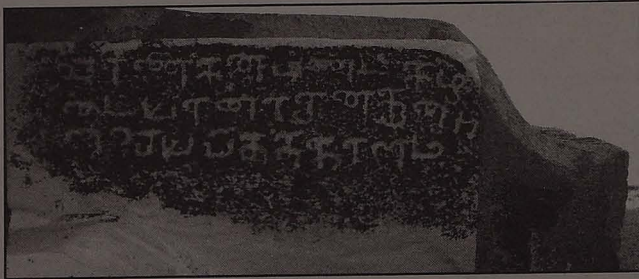
1

2

3

4

1. செங்குறிச்சி மடைக் கல்வெட்டு (பக்கம் : 5), 2. கழுதக்குழி சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டு (பக்கம் : 14),
3. காளி என்னும் நாய்க்கு நடுகல், ஆத்கூர், மாண்டியா மாவட்டம் (பக்கம் : 28)
4. செங்குறிச்சி நாளக் கல்வெட்டு (பக்கம் : 5)

கட்டுரைகளில் சொல்லப்படும் கருத்துகளுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாவர்

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறையின் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு இத்துறை
முதன்மை ஆணையர் முனைவர் சீதாராம் குருமுர்த்தி, இ.ஆ.ப., அவர்கள் சார்பாகத் தொல்லியல் அலுவலர்
திரு. தே.கோபாலன் அவர்களால் வெளியிடப்படுகிறது.

முனைவர் சீதாராம் குருமுர்த்தி இ.ஆ.ப.,
முதன்மை ஆணையர்
தொல்லியல் துறை

தமிழ் வளர்ச்சி வளாகம்,
ஹால்ஸ் சாலை,
எழும்பூர், சென்னை-600 008.
15-3-2007

பதிப்புரை

தமிழகத்தின் தொன்மைச் சிறப்பினைக் காட்டும் காலக் கண்ணாடிகளாக விளங்கும் தமிழகக் கல்வெட்டுகளின் சிறப்புச் செய்திகள் கல்வெட்டு காலாண்டு இதழ்களில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன. இந்த 72 - ஆம் இதழில் வழிபாடு தொடர்பான பூப்பலகை, விளக்கு தொடர்பான இலுப்பைத் தோப்பு, ஆலம்பாக்கத்தில் இருந்த கோயில்கள், தமிழக நீதி முறை, முதுமக்கள் தாழிகள் குறித்த தொல்லியல் செய்தி, கோட்டை கட்டியது குறித்த ஆவணம், பாடல் கல்வெட்டு, பைரவர் வழிபாடு, ஞாயிற்றுக் கிழமை வழிபாடு, மகாதபஸ்வனி குறித்த செய்தி ஆகியவை இடம் பெறுகின்றன.

செங்கம் பகுதியில் எடுத்தனூரில் கிடைத்த பல்லவர் நடுகல்லில் நாயின் உருவமும் பெயரும் உள்ளமை பற்றித் தமிழகத் தொல்லியலார் நன்கறிவர். கருநாடகத்தில் ஒரு நடுகல்லில் நாயின் உருவமும் பெயரும் உள்ளதோடு அந் நடுகல்லிற்கு நித்திய வழிபாடு நிகழ ஒரு பூசகர் நியமிக்கப்பட்டதும் செலவுகளுக்காக நில வருவாய் அளிக்கப்பட்டதும் இவ்விதழில் ஒரு ஆங்கிலக் கட்டுரையில் இடம் பெறுகின்றது. இதன்மூலம் விலங்குகளும் வழிபடப்பட்டன என்பது தெளிவாகிறது. இக்கல்வெட்டு தமிழகத்தில் 10-ஆம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த தக்கோலப் போரில் பங்குபெற்ற சிற்றரசனுடன் தொடர்புடையது.

இவ்விதழ் பதிப்புப் பணியை இத்துறை கன்னியாகுமரி மாவட்டத் தொல்லியல் அலுவலர் திரு. தே. கோபாலன் செய்துள்ளார். இவ்விதழ் வடிவமைப்பு மற்றும் அச்சுப் பணியை முனைவர் சு. இராசகோபால் மேற்கொண்டார். நிழற்படங்கள் இத்துறை நிழற்படப் பிரிவினராலும் கட்டுரை ஆசிரியர்கள் சிலராலும் வழங்கப் பட்டுள்ளன. இத்துறை அச்சுப் பிரிவினர் இவ்விதழினை நல்ல முறையில் அச்சிட்டுள்ளனர். இவர்கள் அனைவருக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்.

‘கல்வெட்டு’ இதழ்களை மாணவர்களும் ஆய்வாளர்களும் பொதுமக்களும் பயன்படுத்தி தமிழகத் தொன்மைச் சின்னங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

சீதாராம் குருமுர்த்தி
முதன்மை ஆணையர்

பதிப்புரை

1. அத்தாளநல்லூர் திருப்பூப்பலகைக் கல்வெட்டுகள்
— சொ. சந்திரவாணன் 1
2. செங்குறிச்சியில் நாளம் மற்றும் மடைக் கல்வெட்டுகள்
— இரா. சிவானந்தம் 4
3. சொக்கநாத நாயக்கர் மங்கம்மாள் உருவங்களும் கல்வெட்டுகளும்
— நாக. கணேசன் 7
4. குமரி மாவட்ட நடுகற்கள்
— தே. கோபாலன் 9
5. கழுதக்குடி சுந்தரசோழ பாண்டியன் கல்வெட்டு
— முனைவர். வெ. வேதாசலம் 13
6. சிவபுரம் முதுமக்கள் தாழிகள்
— முனைவர் தி. சுப்பிரமணியன் 15
7. கோயிலுக்கு இலுப்பை
— இரா. ஜெயராமன் 17
8. ஆலம்பாக்கம் - ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை
— கீ. ஸ்ரீதரன் 23
9. Some Karnataka Hero-stones
Relevant to Tamil History
— Dr. S. Swaminathan 27
10. மூலபருஷ மகாசபையார் அளித்த தீர்ப்பு
— எஸ். டி. நெல்லை நெடுமாறன் 31
11. பைரவர் வழிபாடும் பைரவபுரமும்
— க. ஈஸ்வரன் 35

அத்தாளநல்லூர் திருப்பூப்பலகைக் கல்வெட்டுகள்

சொ. சந்திரவரணன்
காப்பாட்சியர், குற்றாலம்

கோயிலில் குடிகொண்ட இறைவர்க்குப் பாமாலையோடு பூமாலையும் சூட்டி வழிபட்டனர் மக்கள். அவ்வாறு சூட்டி வழிபட வேண்டிப் பல்வேறு பூ நிவந்தங்களை நல்கினர். கோயில் நந்த வனங்களிலிருந்து பறித்தெடுக்கப்பட்ட மலர்கள் கோயிலின் ஒரு பகுதியில் அமைக்கப்பட்ட “திருப்பூமண்டபத்தே” சேர்ந்து வந்ததைக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. அத்திருப்பூ மண்டபத்தில் சேகரிக்கப்பட்ட மலர்களை சரங்களாகவும் மாலைகளாகவும் தொடுப்பதற்கு ஏற்ப கற்பலகைகள் அமைத்துக் கட்டினர். அக்கற்பலகைகள் “திருப்பூப்பலகை” என்று அழைக்கப்பட்டன.

நன்கு வழுவழப்பாக்கப்பட்ட பலகைக்கல்லால் அமைக்கப்பட்ட இப்பூப்பலகைகளை சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் அமைப்பதுண்டு. இவை சுமார் ஒரு மீட்டர் உயரமுள்ள தூண்களின் மீது அமைக்கப் படுவதும் மரபு. இத்தூண்கள் பெரும்பாலும் சிம்மத்தூண்களாகவும், சில இடங்களில் வெறும் தூண்களாகவும் கலை உணர்வுடன் காணப்படுகின்றன. இத்திருப்பூப்பலகையிலோ அன்றித் தனித்தோ பூக்கட்டும் நார் நனைப்பதற்கு ஏற்ப நீர் நிரப்பும் சிறு கற்குழிகள் அமைப்பர். மேலும் இப்பூப்பலகையைச் சுற்றி நாற்புறங்களிலோ அன்றி இரு புறங்களிலோ பூக்கட்டும் பணியாளர்கள் அமர்ந்து பூக்கட்டுவதற்கு ஏற்ப கல் இருக்கைகள் காணப்படுவதுண்டு. பெரும்பாலான பூப்பலகைகள் யாரால் செய்து கொடுக்கப்பட்டன என்ற செய்தியைத் தாங்கிய கல்வெட்டுகளுடன் காணப்படுவதுண்டு. அவ்வகையில் தற்போது புதிதாகக் கண்டறியப்பட்ட அத்தாள நல்லூர் பூப்பலகைக் கல்வெட்டுகளைப் பற்றிய செய்திகளைக் காண்போம்.

இவ்வூர் திருநெல்வேலி மாவட்டம் அம்பாசமுத்திரம் வட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. திருநெல்வேலியிலிருந்து சுமார் 30 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள இவ்வூரில் பழமையான கல்வெட்டு களுடன் கூடிய சிவன் கோயில் ஒன்றும், பெருமாள் கோயில்

ஒன்றும் உள்ளன. இவ்விரு கோயில்களிலும் கல்வெட்டுகளுடன் கூடிய திருப்பூப்பலகைகள் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பெருமாள் கோயில் திருப்பூப்பலகை

ஊரின் மேற்கிலுள்ள அருள்மிகு கஜேந்திரவரதர் திருக் கோயில் எனும் இப்பெருமாள் கோயிலின் தென்திருச்சுற்றில் அமைந்துள்ள “பரமபதநாதன்” சன்னதி முன்னர் இத்திருப்பூப் பலகை காணப்படுகின்றது. நின்ற நிலையில் நான்கு சிம்மத் தூண்கள் தாங்க அமைக்கப்பட்டுள்ள இத்திருப்பூப்பலகையின் மொத்த உயரம் 77 செ.மீ. ஆகும். அழகிய சிம்மத்தூண்களின் உயரம் ஒவ்வொன்றும் 45 செ.மீ. பூப்பலகையின் நீளம் 193 செ.மீ. அகலம் 102 செ.மீ. உயரம் 32 செ.மீ. கலை அழகுடன் காணப்படும் இப்பூப்பலகையின் மேற்குப் பகுதியில் வடக்கிலிருந்து தெற்காக நீளவாக்கில் ஒரே வரியில் கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது. இப்பூப்பலகை தற்போது “உத்சவர்” எழுந்தருளும் மேடையாக்கப் பட்டுள்ளது. இத்திருப்பூப்பலகையைச் செய்தவன் “கற்பகச்சேரி” என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவன். அவன் பெயர் “துப்பன் நாராயணன்” என்று அக்கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது.

“ஷ் ஷ் ஸ் இத் திருப்பூப்பலகை கற்பகச்சேரி துப்பன் நாராயணன் செய்திட்டது”.

என்று ஒரு வரியில் கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டின் எழுத்தமைதியைக் கொண்டு இது கி. பி. 13, 14-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்று கொள்ளலாம்.

சிவன் கோயில் திருப்பூப்பலகை

இவ்வூரின் வடக்கில் அமைந்துள்ள அருள்மிகு முன்றிசுவர முடையார் கோயில் எனும் சிவன் கோயிலில் தென்திருச்சுற்று மாளிகையில் சுரதேவர் சன்னதிக்கு அடுத்து இத்திருப்பூப்பலகை காணப்படுகின்றது. நான்கு உருளைத் தூண்கள் தாங்க அமைக்கப் பட்டுள்ள இத்திருப்பூப்பலகை 103 செ.மீ. உயரத்துடன் காணப்படு கின்றது. நான்கு தூண்களின் உயரம் மட்டும் 71 செ.மீ. ஆகும். பூப்பலகையின் நீளம் 175 செ.மீ. அகலம் 123 செ.மீ. உயரம் 32 செ.மீ. ஆகும். கிழக்கு மேற்காகக் காணப்படுகின்ற இத்திருப் பூப்பலகையின் தெற்கில் மட்டும் பணியாளர்கள் அமர்ந்து பூ கட்டுவதற்கு ஏற்ப கல் இருக்கை ஒன்று காணப்படுகின்றது. அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய இப்பூப்பலகையின் கிழக்கில் பூக்கட்டும் நார் நனைத்த எஞ்சிய நீர் வெளியேற சிம்ம முகத்துடன்

கூடிய புறவழித் துளை காணப்படுகின்றது. இத்துளையினருகில் கல்வெட்டு காணப்படுகின்றது. இப்பூப்பலகை தற்போது உபயோக மில்லாது உள்ளது.

இப்பூப்பலகையைச் செய்தவனின் பெயர் நேரிடையாகக் குறிப்பிடப்படாமல் இறைவனின் அடியான் என்ற பொருள் தரும் வகையில் கல்வெட்டு மூன்று வரிகளில் காணப்படுகின்றது.

“நல்ல முன்றி
சுரர் பாதம் பது
பிரியன் சதா சேர்வை”

இக்கல்வெட்டு எழுத்துக்களைக் கொண்டு இதன் காலம் கி.பி. 17,18-ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளலாம்.

தற்போது கோயிலுக்குத் தேவையான பூமாலைகள், பூச்சரங்கள், மலர்கள் முதலியன கோயிலுக்கு வெளியே கடைகளிலிருந்து பெறப் படுவதாலும், கோயில் நந்தவனங்கள் முறையான பராமரிப்பின்றி அழிந்துபட்டமையாலும் இத்திருப்பூப்பலகைகள் உபயோகமற்றவை களாகிக் காட்சிப் பொருளாகிவிட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சிறப்பு வழிபாடு

நாகர்கோயிலில் உள்ள நாகராஜா கோயிற் கல்வெட்டுகள் அக்கோயில் நிலங்களைப் பள்ளிச்சந்தம் என்று குறிப்பிடுகின்றன. பொதுவாகச் சமண, பௌத்தக் கோயில்களுக்குத் தரப்பட்ட நிலங்கள் பள்ளிச்சந்தம் எனப்படும். கி. பி. 1514ல் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டு,

நாயறாட்சை தோறும் படி யிரட்டியாகவும் பூசை நடக்கக் கற்பித்த வகைக்கு பள்ளிச் சத்தமாக விட்டுக்குடுத்த நிலமாவது

என்று குறிப்பிடுகிறது. ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் இரட்டிப்பாக பூசைக்கான பொருள்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் இக்கோயில் கல்வெட்டுகள் தை மாத ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சிறப்பு வழிபாடுகள் நிகழ்ந்ததைக் குறிக்கின்றன. இன்றும் இக்கோயிலில் தை மாத ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பாம்பு மேய்க்காட்டு தந்திரிகளால் சிறப்பு வழிபாடுகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன.

தகவல்: முனைவர் மர. செந்தில் செல்வக்குமரன்
தொலையல் அலுவலர், திருநெல்வேலி

இரா. சிவானந்தம்,
கல்வெட்டாய்வாளர், சென்னை

செங்குறிச்சி எனும் இச்சிற்றூர் விழுப்புரம் மாவட்டம், உளுந்தூர்பேட்டை வட்டத்தில் விழுப்புரம் - உளுந்தூர்பேட்டை நெடுஞ்சாலையில் உளுந்தூர்பேட்டைக்கு 6 கி.மீ க்கு முன்பாக உள்ளது. செங்குறிச்சியில் 'அகத்தீஸ்வரர்' என்ற சிவன் கோயில் கிழக்கு நோக்கி அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலின் முக்கிய சன்னதியான அகத்தீஸ்வரர் மட்டுமின்றி தென்மேற்கில் ஸ்ரீ கீதாசுரபதி, மேற்கில் ஸ்ரீவள்ளி ஆறுமுகப் பெருமான் தெய்வானை மற்றும் வடமேற்கில் ஸ்ரீ அபிதகுஜாம்பிகை ஆகிய தெய்வங்களுக்குத் தனித்தனியாக சிறிய சன்னதிகள் உள்ளன. இம்முன்று சன்னதிகளும் அண்மைக் காலத்தில் கட்டப்பட்டவையாகும். அகத்தீஸ்வரர் என்ற இக்கோயில் இறைவனை அகத்திய முனிவர் வணங்கி வழிபட்டதால் இப்பெயர் பெற்றது என்பது புராணச் செய்தியாகும். வடக்கில் அகத்திய முனிவர் சிலை ஒன்று வழிபாட்டில் உள்ளது.

அகத்தீஸ்வரர் கோயில் கருவறை மற்றும் அர்த்தமண்டபத்துடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கோயிலின் வெளிப்புறம் உபபீடம் மற்றும் முப்பட்டை குமுதம் பழைய கருங்கற்களாலும் அதற்கு மேல் உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளும் தற்போதைய செங்கற்கள் மற்றும் சுதையால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கோயிலின் கருவறை விமானம் வேசர வடிவில் அமைந்துள்ளது. கோயிலின் உட்புறம் கருவறை மற்றும் அர்த்தமண்டபத் தூண்கள் பழைய கட்டடக்கலையில் உள்ளன. இக்கோயிலில் உள்ள கருவறை கோட்டங்களில் தெற்கே விநாயகர் மற்றும் தட்சிணாமூர்த்தியும் மேற்கில் லிங்கோத்பவர் வடக்கில் பிரம்மன் மற்றும் துர்கை ஆகிய உருவங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கோயில் சுவர்களில் கல்வெட்டுகள் எதுவும் காணப்படவில்லை.

இக்கோயிலின் கருவறையிலிருந்து நீர் வெளியேறும், பிரநாளம் - கோமுகம் எனப்படும் நாளத்தில் ஒரு கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. மண்டகமுடையான் ஆசன் குன்றன் என்ற

வாணிகள் இந்நாளத்தினை செய்து வைத்துள்ளான் என்பது இக்கல்வெட்டுச் செய்தியாகும். இக்கல்வெட்டின் வாசகம் வருமாறு:

“வாணிகள் மண்டகமு
டையானாசன் குன்ற
ன் செய்வித்த நாளம்”

இக்கல்வெட்டின் எழுத்தமைதி கி. பி. 11 - 12 - ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். அர்த்தமண்டபத்தின் நான்கு தூண் களின் போதிகைகள் வெட்டுப் போதிகைகளாகக் காணப்படுகின்றன. ஆதலால் 11-12-ஆம் நூற்றாண்டின் சோழர் காலக் கோயில் இது எனக்கூறலாம். மேலும் இதற்கு வலுசேர்க்கும் வண்ணம் கோயிலின் வடக்குப் பகுதியில் பின்னமான சோழர் கால நந்தி ஒன்றும் காணப்படுகிறது. கருவறை நிலையில் பாம்பு ஒன்று பிறை நிலவை நோக்கி செல்வது போல் புடைப்புச் சிற்பம் காணப்படுகிறது. இவ்வகைச் சிற்பங்கள் பொதுவாகப் பெரும் பாலான கோயில்களில் விதானத்தை வானவெளியாக உணர்த்தும் வகையில் காணப்படுகின்றன. இக்கோயில் அண்மையில் புணரமைப்பு செய்யப்பட்டு 1.6.2003 அன்று குடமுழுக்கு விழா நடைபெற்றுள்ளது.

செங்குறிச்சி மற்றும் இவ்வூரைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளும் மேற்பரப்பாய்வு ஆய்வு செய்யப்பட்டன. செங்குறிச்சியின் தெற்கே உள்ள ‘செங்குறிச்சி பெரியேரி’ என்று அழைக்கப்படுகின்ற ஏரியில் உள்ள மடைத்தூணில் கல்வெட்டு ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இக்கல்வெட்டு விக்ரம சோழனின் (கி.பி.1118-1137) 9-வது ஆட்சி யாண்டுக் (கி.பி.1127) கல்வெட்டாகும். கல்வெட்டு வாசகம்:

“விக்கிரம சோ
ழ றெ[வர்*]க்கு யா
ண்டு ஒன்
பதாவது
மோகந் ஆட்
கொண்டாந்’

மோகன் ஆட்கொண்டான் என்பவன் விக்கிரம சோழன் காலத்தில் இம்மடையை அமைத்தான் என்று இக்கல்வெட்டிற்குப் பொருள்கொள்ளலாம். இவ்வூர் கோயிலும் ஊரும் சோழர் காலத்தில்

சிறப்புடன் இருந்துள்ளன. அகத்தீஸ்வரர் கோயில் மற்றும் ஏரிக் கல்வெட்டு ஆகிய இரண்டும் மத்திய தொல்லியல் துறை மற்றும் மாநில தொல்லியல் துறையால் இதுவரை படியெடுத்து படிக்காத புதிய கல்வெட்டுகள் என்பது சிறப்புச் செய்தியாகும்.*

* இவ்வூர் ஆய்வு, காவல்துறை துணை கண்காணிப்பாளர் திரு. ஞானசேகரன் அவர்கள் தந்த தகவலின் அடிப்படையில், தொல்லியல் துறை முதன்மை ஆணையர் முனைவர் சீதாராம் குருமூர்த்தி, இ.ஆ.ப. அவர்களது ஆணைக்கிணங்க மேற்கொள்ளப்பட்டது.

—சந்திரா—

கோட்டை கட்டுவதற்கு நீட்டு

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள பத்மநாதபுரம் கோட்டை (கல்குளம் கோட்டை) மற்றும் உதயகிரிக் கோட்டை ஆகிய வற்றுக்கும் அதன்பிறகு கட்டப்படும் பிற கோட்டைகளுக்கும் நாட்டில் உள்ள நாட்டாரும் தேசத்தாரும் நில விளைச்சல் ஒன்றுக்கு ஒரு பணம் வீதம் தரவேண்டுமென ஓர் ஆணை பிறப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. கொல்லம் ஆண்டு 776ல் (கி.பி. 1601) பிறப்பிக்கப்பட்ட இந்த ஆணை அழகிய பாண்டியபுரம் பெரியவீட்டு முதலியார் ஓலை ஆவணத்தில் 'நீட்டு' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் குறிக்கப் படும் நிலங்கள் பெரும்பற்று - அரசு நிலம், சங்கேதம் - கோயில் நிலம், மங்கலம் - பிராமணர் நிலம் ஆகியவையாகும். 12 வரிகள் உடைய இந்த நீட்டு வாசகத்தின் முதற்பகுதி இவ்வாறுள்ளது:

நாஞ்சிநாட்டில் வடவகை தென்வீதி உள்பட்ட
பெரும்பற்று சங்கேதம் மங்கலம் முதல் மனக்குடி
வரெருள்ள நாட்டவரும் தேசத்தொள்ளவரும் கூட
நின்று கற்குளத்து கோட்டை வெயிக்கின்ற வகைக்கும்
உதயகிரிகோட்டை வெயிக்கிற வகைக்கும்
அகழு வெட்டின்ற வகைக்கும் கோட்டமேயின்ற
வகைக்கும் கம்புக்கால் வெட்டின்ற வகைக்கும்
ஓல கொள்ளின்ற வகைக்கும் கூட எழுநூற்று
எழுபத்தாறாமாண்டு கார்முதலெக்கு

இறுதிப்பகுதி 'தேசத்தில் நாட்டார்க்கும் காணயாளர்க்கும் நீட்டு எழுதிவிடு என்று திருவுள்ளமாய்ந நீட்டு' என்று முடிகிறது.

தகவல்: தே. கோபாலன்
தொல்லியல் அலுவலர், நாகர்கோயில்

சொக்கநாத நாயக்கர் - மங்கம்மாள் உருவங்களும் கல்வெட்டுகளும்

நாக. கணேசன்
காப்பாட்சியர், கரூர்

கரூர் மாவட்டம், குளித்தலை வட்டம், இனுங்கூர் என்ற கிராமத்தில் சொக்கநாத நாயக்கரும் அவரது மனைவி மங்கம்மாளும் இணைந்து நிற்கின்ற சிற்பத்துடன் கூடிய கல்வெட்டு புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. குளித்தலைக்கருகிலுள்ள பேட்டைவாய் தலையிலிருந்து சுமார் ஏழு கிலோமீட்டர் தெற்கே இனுங்கூர் என்ற கிராமம் உள்ளது. அவ்வூரில் உள்ள இரட்டைவாய்க்கால் கரையில் சாலையின் தென்புறம் சிவன் கோயில் அமைந்துள்ளது. அக்கோயில்க் கருவறையின் முன் சுவரில் சொக்கநாதரின் திருவுருவமும், மங்கம்மாளின் திருவுருவமும் புடைப்புச் சிற்பங்களாக செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அச்சிற்பங்களுக்கருகில் கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டு எழுத்தமைதியில் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் வாசகம் பின்வருமாறு:

1. ராச ஸ்ரீசொ	1. ராச ஸ்ரீமங்கம்	1. கோபாலய்
2. க்க நாத ந	2. மாள் நித்திய	2. யன் நித்திய
3. ராயக்கர் நிந்	3. ம் சதா சேர்வை	3. ம் சதா சேர்
4. தியம் சதா		4. வை உ.
5. சேர்வை		

கி.பி. 1659 முதல் கி.பி. 1682 வரை மதுரை நாயக்கராக ஆட்சி புரிந்த சொக்கநாத நாயக்கர் கி.பி. 1665ல் அரசியல் பொருளாதார காரணங்களுக்காக மதுரையிலிருந்து திருச்சிராப்பள்ளிக்கு தலைநகரை மாற்றினார். அன்று முதல் கி.பி. 1736 வரை மதுரைநாயக்கர்களின் தலைநகராக திருச்சிராப்பள்ளி விளங்கியது. கி.பி. 1869 முதல் கி.பி. 1706 வரை திருச்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த மங்கம்மாள் தனது கணவர் சொக்கநாத நாயக்கரைவிடச் சிறப்பாக ஆட்சி செய்தார். மங்கம்மாள் ஆட்சிக் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்களும் பாலங்களும் சத்திரங்களும் போடப்பட்ட சாலைகளும் வெட்டப்பட்ட குளங்களும் இன்றுவரை மங்கம்மாள் பெயரைக் கொண்டு அழைக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

மதுரையிலிருந்து இராமேசுவரம் செல்லும் சாலையின் பகுதிகள் பல இடங்களில் இன்று மங்கம்மாள் சாலை என்றழைக்கப்படுகின்றன. கரூரில் கூட ஒரு தெரு மங்கம்மாள் தெரு என்று அழைக்கப்படுகிறது. மேற்குக் கடற்கரையிலிருந்து கிழக்குக் கடற்கரைக்குப் பண்டைக் காலத்தில் சென்ற கொங்கப் பெருவழி இக்கல்வெட்டு காணப்படும் கோயிலுக்கு மிக அருகாமையில் செல்கிறது. கரூரிலிருந்து உறையூரை நோக்கிச் செல்லும் இச் சாலையை ஒட்டி நங்கவரம், பழைய செயங்கொண்ட சோழபுரம், கோட்டைப்பட்டி, வெள்ளியணை போன்ற ஊர்களில் வணிகக்குழு கல்வெட்டுகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. எனவே இச்சாலையும் மங்கம்மாளால் புதுப்பிக்கப்பட்ட வாய்ப்புள்ளது.

சொக்கநாதர் சிற்பத்திற்கருகில் ராசஸ்ரீ சொக்கநாத நாயக்கர் நித்தியம் சதாசேர்வை என்றும் மங்கம்மாள் சிற்பத்திற்கருகில் ராசஸ்ரீ மங்கம்மாள் நித்தியம் சதாசேர்வை என்றும் அதன் கீழே கோபாலய்யன் நித்தியம் சதாசேர்வை என்றும் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. மதுரை நாயக்க மன்னன் சொக்கநாத நாயக்கர் நினைவாகவும், மதுரை நாயக்க அரசியார் மங்கம்மாள் நினைவாகவும் இனுங்கூர் கிராமத்தில் செல்வந்தராய் வாழ்ந்து இறந்துபட்ட கோபால் அய்யன் இச் சிற்பங்களை அமைத்துக் கல்வெட்டு பொறித்துக் கொடுத்துள்ளான். கோபாலய்யன் மதுரை நாயக்கர்களின் பிரதிநிதியாய் இருந்து இக்கோயிலுக்கு கொடையளித்துள்ளதாகக் கருதலாம்.

இராணி மங்கம்மாள் மற்றும் சிறுவனாக அவரது பெயரன் விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் (கி.பி. 1706-1732) ஆகியோரது உருவங்கள் மதுரை நகரா மண்டபம், திருப்பரங்குன்றம் கல்யாண மண்டபம் ஆகியவற்றில் உள்ளன. மீனாட்சியம்மன் கோயில் ஊஞ்சல் மண்டபத்தில் இவர்களது ஓவியங்கள் பெயர் எழுதப்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. சில செப்பேடுகளிலும் மங்கம்மாளின் உருவம் காணப்படுகிறது. கணவருடன் இராணி மங்கம்மாளின் சிற்பமும் பெயர் பொறிப்பும் தற்பொழுது கிடைத்துள்ளது சிறப்பான செய்தியாகும்.

குமரி மாவட்ட நடுகற்கள்

தே. கோபாலன்

தொல்லியல் அலுவலர், நாகர்கோவில்

தமிழகத்தின் வடபகுதியில் குறிப்பாக கிருஷ்ணகிரி, தர்மபுரி, வேலூர், திருவண்ணாமலை மாவட்டங்களில் நடுகற்கள் பெருமளவில் காணக்கிடைக்கின்றன. தென்பகுதியில் அரிதாகவே கிடைக்கின்றன. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் மூன்று நடுகற்கள் மற்றும் ஒரு சதிக்கல் மட்டுமே இதுகாறும் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. இம்மூன்று நடுகற்களும் “வீரக்கல்” வகையாக இனம் காணப்பட்டுள்ளன. இதிலும் ஒன்று சுமைத்தாங்கிக் கல்லில் காணப்படுவதாகும். இது தமிழகத்தின் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் காணப்படாத தனிச் சிறப்புக் கொண்டதாகும்.

இரணகீர்த்தியின் நடுகல்

தோவாளை வட்டம், ஆரல்வாய்மொழியில் இந்நடுகல் கிடைத்துள்ளது. தற்போது பத்மனாபபுரம் அரண்மனை காட்சிக் கூடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நடுகல்லின் ஒருபுறம் இறந்த வீரன் இரணகீர்த்தியின் முழு உருவ புடைப்புச் சிற்பமும் மறுபுறம் வட்டெழுத்தில் கல்வெட்டும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இரணகீர்த்தி, வலதுகரத்தில் வாளை உயர்த்திப் பிடித்த நிலையிலும், இடக்கரம் இடுப்பின் மீதுள்ள குறுவாளைப் பிடித்த நிலையிலும் நீள் காதுகளுடன் செதுக்கப்பட்டுள்ளான். இவன் பாண்டிய மன்னன் மாறஞ்சடையனின் கீழ் கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டில் படைத் தளபதியாகப் பணியாற்றியவன்.

கல்வெட்டு வரசகம்

1. ஸ்ரீ கோமாறஞ் சடையர்க்கு இ
2. ருபத்தேழாமாண்டு சேரமா
3. னார் படை விழிஞத்து புறத்து
4. விட்டுழக்கக் கரைக்கோட்டை அழி
5. ப்பான் வர பெருமானடிகள்
6. [ன்பு] மிக்கூள இரணகீர்த்தி[யு]
7. ம் அமர்க்கழியும் உள் வீ
8. ட்டினொற்றைச் சேவகன் கோட்

9. டை அழியாமை காத்தெறி
10. ந்து பலரும் பட்ட இ
11. டத்து இரணகீர்த்தி உள்
12. வீட்டுச் சேவகன் கொழுவு
13. ற் கூற்றத்துப் பெருமூர்
14. த் தாதம் பெருந்திணை[அ]
15. த்திரத்தாற் பலரோடுங்
16. குத்திப்பட்டான் இரு
17. பது கமாளி சேவகன்

முற்காலப் பாண்டிய மன்னன் மாறஞ்சடையனின் 27-ம் ஆட்சியாண்டில் இக்கல்வெட்டு வெட்டப்பட்டுள்ளது. விழிஞத்தில் இருந்த பாண்டியர் படையை சேரமானார் படை விரட்டி அடிக்கிறது. பின் அச் சேரர் படை தொடர்ந்து வந்து ஆரல்வாய்மொழியில் உள்ள கரைக்கோட்டையையும் அழிக்க முற்றுகை இடுகிறது. அப்போது இரணகீர்த்தி அதனை எதிர்த்து நின்று போரிட்டு கோட்டையைக் காப்பதற்காகப் போரிட்டான். அவனோடு கொழுமூர் கூற்றத்துப் பெருமூர்த் தாதம்பெருந்திணை என்ற பாண்டி நாட்டு அதிகாரியும் இவனைச் சார்ந்த பலரும் போரிட்டு வீர மரணமடைந்ததை இக்கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது.

பாண்டிய நாட்டிற்கும் சேர நாட்டிற்கும் இடையே எல்லையாக ஆரல்வாய்மொழிக்கு அருகே கட்டப்பட்டிருந்த கோட்டையையே கரைக்கோட்டை என இக்கல்வெட்டு குறிக்கிறது விழிஞரும் கேரளத்தில் கடற்கரையை ஒட்டியுள்ள ஒரு கடற்கரைக் கிராமமாகும். இரணகீர்த்தியுடன் போரிட்ட போரில் வல்லவனான ஒருவனை அமர்கழி என கல்வெட்டு குறிக்கிறது. போரிடுவதில் சிறந்தோரை அமர்கழி என அழைப்பது அக்கால மரபு. பாண்டிய மன்னனின் படைத் தளபதி ஒரு சிறிய அரண்மனையில் தங்கி இருந்துள்ளான். இவ்வரண்மனையையே “வீடு” என கல்வெட்டு குறிக்கிறது.

இக்கல்வெட்டு குறிக்கும் முற்கால பாண்டிய மன்னன் மாறஞ்சடையன் கி.பி. 765-805 இடைப்பட்ட காலத்தில் ஆட்சி புரிந்தவன். இவனது 27-வது ஆட்சியாண்டு குறிக்கப் பெறுவதால் இக்கல்வெட்டின் காலம் கி.பி. 1792 ஆகும்.

யுவரன் டிலெனாய் நடுகல்

கல்குளம் வட்டம், புலியூர்க்குறிச்சி கிராமத்தில் அமைந்துள்ளது உதயகிரிக் கோட்டை. இக்கோட்டையில் யுவான் டிலெனாயின் கல்லறை உள்ளது. திருவிதாங்கூர் மன்னர் மார்த்தாண்டவர்மர் காலத்தில் (கி.பி. 1729-1758)

திருவிதாங்கூர் படைக்கு தளபதியாக இருந்தவர் டச்சு வீரர் டிலெனாய். இவரது ஒரே மகனான யுவான் டிலெனாய் கி.பி. 1764-ல் திருவிதாங்கூர் மன்னர் கார்த்திகைத் திருநாள் இராமவர்மர் நடத்திய களக்காட்டு போரில் வீர மரண மடைந்ததை இவரது கல்லறைக்கு கீழே பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. இக்கல்வெட்டு “களக்காட்டுச் சண்டையிலே காயப்பட்டு சரீரம் விழுந்து போகவும்” என யுவான் டிலெனாயின் மரணத்தைக் குறிக்கிறது. இவர் ஒரு கத்தோலிக்க கிறித்துவராயிருந்ததால் அம்மத கோட்பாட்டின்படி இவரது நினைவுச் சின்னம் கல்லறையாக இவரது தந்தையின் கல்லறைக்கு அருகிலேயே கட்டப்பட்டுள்ளது. யுவான் டிலெனாய் போரில் வீரமரணம் அடைந்ததால் எழுப்பப்பட்ட இக்கல்லறையையும் நாம் ஒரு நடுகல்லாகவே கருதலாம். இவர் கொல்லம் 921 (கி.பி. 1745) ல் பிறந்தவர். கொல்லம் 940 (கி.பி. 1764) ல் காயமடைந்தார். கொல்லம் 941 (கி.பி. 1765)ல் இறந்தார் என்று மூன்று ஆண்டு, மாத, தேதிக் குறிப்புகள் கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றன. கல்வெட்டின் வாசகம் பின்வருமாறு :

1. லோகத்திலே பரதேசி கிறிஸ்துவனே
2. நில்லு நினையுங்கோ
3. இவ்விடத்திலே யிருக்கிற
4. வலிய கப்பித்தாருட மகன் செரிய கப்பித்தான்
5. யுவான் யஸ்தாக்கியோ வென்தொ தெலுனுவ சூா
6. உலக னு ஆவணி மாதம் உலஉ செவாயி கிளமைக்கு பிற
7. ந்து சூாசுலு சித்திரை மாதம் உலஉ உ திங்கள் கிள
8. மைக்கு களக்காட்டுச் சண்டையிலே காயப்பட்டு
9. சூாசுலு புரட்டாசி மாதம் சுல சரீரம்
10. விழுந்து போகவும் செய்து அவருடைய
11. ஆற்பனாவுக்கு உதவியாக சறு
12. வேசுரனோட வேண்டி
13. க் கொள்ளவும் ஆமென்

இராமன் பிள்ளையின் சுமைதாங்கி நினைவுக்கல்

அகஸ்தீஸ்வரம் வட்டத்தில் மயிலாடிக்கு அருகே அமைந்துள்ளது புன்னார்குளம் கிராமம். நாகர்கோவில்-கன்னியாகுமரி சாலையின் வலப்புறமாக இவ்வூரில் சுமைதாங்கிக் கல் ஒன்று நிறுவப்பட்டுள்ளது. இதன் ஒரு நிலைக்காலின் ஒருபுறம் கல்வெட்டும் மறுபுறம் வேல்ச்சின்னமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கொல்லம் ஆண்டு 998 குறிக்கப்படும் இக்கல்வெட்டு கி.பி. 1822-யைச் சேர்ந்ததாகும். கல்வெட்டு பின்வருமாறு:

1. காகுயெவ்
2. மார்களி மாதம்
3. உக வ சுக்குறவாற
4. த்தில் புன்னாகு
5. ளம் காட்டில்
6. மலையாம் ரெண்டா
7. ம் பட்டாளத்தி
8. ல் முந்திய கும்பி
9. ணியில் அமக
10. இரணியல் ராமன்
11. பிள்ளைக்கு வே
12. லாயுதம் துணை

மலையாம் இரண்டாம் பட்டாளத்தில் கம்பெனிப் படையிலிருந்த இரணியல் ஊரைச் சேர்ந்த இராமன் பிள்ளை என்பவரின் அகால மரணத்தின் நினைவாக இச்சுமைதாங்கிக் கல் நிறுவப்பட்டுள்ளதை இக்கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது.

திருவிதாங்கூர் மகாராணி பார்வதிபாயி காலத்தில் (கி.பி. 1815-1829) திருவிதாங்கூர் படை ஆங்கிலேயக் கம்பெனியரால் கி.பி. 1809-ல் முற்றிலுமாக ஒழிக்கப்பட்டது. மகாராணியின் வேண்டுகோளின்படி கர்னல் மன்றோவின் முயற்சியால் ராணி பாதுகாப்பிற்காக நாயர் சமூகத்தைச் சார்ந்த வீரர்களைக் கொண்ட ஒரு படைப்பிரிவு கி.பி. 1830-ல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இது நாயர் பிரிகேடு என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டது. இதனையே புன்னார்குளம் கல்வெட்டு மலையாம் இரண்டாம் பட்டாளம் எனக் குறிக்கிறது.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. Travancore State Mannual Vol I, Nagam Aiya. V. 1995, p. 477
2. TAS Vol. I, Gopinatha Rao, T.A., 1997, p. 231-233
3. Kerala Society Papers Vol. II, 1988 "Ranakirti Tatam" Joseph T. K. p 146
4. கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுக்கள் (கல்குளம்) 1978. ப.ஆ.; நாகசாமி.இரா. தொல்லியல் துறை, சென்னை-28.
5. TAS Vol. VI. Part, I Ramanatha Ayyar A. S., 1927, No. 37. p. 50-52.

கமுதக்குடி சுந்தர சோழபாண்டியன் கல்வெட்டு

5

முனைவர் வெ. வேதாசலம்

சிறப்புநிலை கல்வெட்டாய்வாளர், மதுரை

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் நடத்தி வரும் கல்வெட்டு படியெடுக்கும் முனைப்புத் திட்ட முகாமின்போது புதிய 'சோழ பாண்டியர்' கல்வெட்டு ஒன்றினைக் கண்டறிந்துள்ளது. கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டில் முதலாம் இராஜேந்திரசோழனது பிள்ளைகளும் அவனது சிறிய தந்தையும் 'சோழபாண்டியர்' என்ற பட்டம் புனைந்துகொண்டு பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி புரிந்தனர். இவர்களில் முதலாவது சோழபாண்டியனாக ஆட்சி புரிந்தவன் சடையவர்மன் சுந்தர சோழபாண்டியன் ஆவான். இவன் சடையவர்மன் சுந்தர சோழபாண்டியன் என்ற பெயரில் கி.பி. 1021-ல் இருந்து கி.பி. 1051 வரை பாண்டிய நாட்டில் ஆட்சி புரிந்துள்ளான். இம்மன்னனது பதினாறாவது ஆட்சி யாண்டுக் (கி.பி. 1037) கல்வெட்டு கமுதக்குடியில் கள ஆய்வின் போது கண்டறியப்பட்டது.¹ இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் பரமக்குடி வட்டத்தில் சுந்தர சோழபாண்டியன் கல்வெட்டு கண்டறியப்படுவது இதுவே முதல் முறையாகும். பொதுவாகப் பாண்டிய நாட்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலேயே இதுவரை அதிக அளவில் சுந்தர சோழபாண்டியன் கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் பார்த்திபனூரிலிருந்து பரமக்குடி செல்லும் வழியில் கமுதக்குடி அமைந்துள்ளது. முற்காலப்பாண்டியர் காலத்தில் தோற்று விக்கப்பட்டுச் சிதைவுண்ட சிவன் கோயில் ஒன்று இவ்வூரின் குளக்கரையில் அமைந்துள்ளது. அதற்குச் செல்லும் வழியில் உள்ள சுந்தரவள்ளியம்மன் கோயிலில் காணப்படும் தனிக் கல் ஒன்றிலேயே இச்சுந்தரசோழபாண்டியனின் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டு திருக்கமுதக்குடியில் இருந்த சிவன் கோயிலுக்கும் அய்யனார் கோயிலுக்கும் மடாபத்தியமாக நிலக்கொடை வழங்கப் பட்டதைத் தெரிவிக்கிறது. பிச்சன் என்பவனும் அவன் வழியினரும் இந்நிலக் கொடையை ஏற்றுக்கொண்டு அதிலிருந்து தூணி அளவு நெல் கோயில் பண்டாரத் திற்கு அளித்து வரவேண்டும் என ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்நிலக்கொடை தொடர்பான ஆணையைச் சுந்தரசோழபாண்டியன் சோழ நாட்டிலுள்ள இராசேந்திரசோழபுரத்து அரண்மனையிலிருந்து அளித்திருக்கின்றான். இதனைக் கல்வெட்டு, இராஜேந்திரசோழபுரத்து புறம்பில் இருந்த நந்தவானத்தில் பகலிருக்கைக் காவணத்தில் அமர்ந்திருந்தபோது அளித்ததாகக் கூறுகிறது. சோழ பாண்டியர்கள் பாண்டிய நாட்டின் அரசு பிரதிநிதியாக மதுரையிலிருந்து ஆட்சி செய்த போதிலும் அவ்வப்போது சோழ நாட்டிற்கும் சென்று தங்கி பாண்டியநாட்டு ஆட்சியைக் கவனித்து வந்தனர் என்பதைக் கமுதக்குடி கல்வெட்டு காட்டுகிறது.

இக்கல்வெட்டில் கமுதக்குடி, 'இராஜராஜ பாண்டி நாட்டு மதுராந்தக வளநாட்டு திருக்கமுதக்குடி' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. கமுதக்குடியைச் சார்ந்த நிலவுடமையாளர்கள் சோழர் ஆட்சியில் அதிகாரிகளாகப் பணிபுரிந்திருக்கின்றனர் என்பதைத் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள சேரன்மாதேவி, திருவாலீசுவரம் போன்ற இடங்களிலுள்ள சுந்தரசோழ பாண்டியன் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. இவற்றில் இவ்வூரைச் சார்ந்தவர்கள் 'கமுதக்குடையான், என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.' எனவே இவ்வூர் சோழர் காலத்தில் முக்கியத் துவம் வாய்ந்த ஊராக விளங்கியுள்ளது எனலாம்.

கல்வெட்டு :

பக்கம் ஒன்று

1. ஷ்ஷிஸ்ரீ [கா]
2. சடையபன்ரான உடையா
3. சுந்தரசோழ பாண்டிய[தே]
4. வர்க்கு யாண்டு பதினாறாவ
5. துஸ்ரீசுந்தரசோழ பாண்
6. டிய தேவர் ராஜேசு சோ
7. முபுரத்து புறம்பில் தி
8. ருநந்தவானத்து பகலிரு
9. க்கை காவணத்து எழுந்தரு
10. ளி நின்று ராஜராஜ பாண்டி
11. நாட்டு மதுராந்தக வளநாட்டு
12. திருக்கமுதக்குடி தேவர்தேவ
13. தானம் திருக்கமுதக்குடி நி
14. லன் நாற்பத்தொன்றே

பக்கம் இரண்டு

15. . . .
16. . . . டாற்கும் ம
17. . . . நாட்டுத் திருக்
18. கமு[த]குடிதேவர்க்
19. . . . ம் ஐய்ய[ந்] ம

அடிக்குறிப்பு

1. கமுதக்குடியில் கல்வெட்டுகள் உள்ளமை பற்றித் தகவல் தந்தவர் இராமநாதபுரம் எஸ். எம். கமால் ஆவார்.
2. தெ.க.தொகுதி 14 எண்: 145.

20. டாபத்தியமாந பே

21. ற்குங் குடுத்தோம் இ

22. மடபோகமாக [நட]க்கச்

23. ச்சொன்னோம் இப்படி . .

24. ங்களும் பலப்பணி நிவ

25. [ந்த]ப்படி செய்கவு[ம்]

26. இறை இடவும் மாற்றவும் . .

27. இவை

பக்கம் மூன்று

28. க்குடல் . . .

29. க்குத் திருப்பதி . . .

30. யே பிச்சனுக்கு . . .

31. ம் . . இவன்வர்க்கத்தா[ரும்]

32. தேவர் பண்டாரத்தே

33. தூணிநெற் கொள்ளச்

34. இத்தேவர் நிவந்த

35. க்காறரும் இவர்கள் கா

36. [ணி] பலபணிநிவ[ந்]தக்கா

37. று வாநாகச் சொன்னோ

38. ம்

சிவபுரம் முதுமக்கள் தாழிகள்

தி. கம்பிரமணியன்

தொல்லியல் அலுவலர், தஞ்சாவூர்

புதுக்கோட்டையிலிருந்து சுமார் 7 கி.மீ. தூரத்தில் சிவபுரம் என்ற ஊர் உள்ளது. இவ்வூர் இரயில் பாதையை கடந்து வெள்ளாற்றின் தென் கரையில் “நாகம்மா பொட்டல்” என்று ஒரு பகுதி உள்ளது. இந்த பொட்டலில் நாகம்மா என்ற கிராம தேவதை கோயில் ஒன்று உள்ளது. இங்கு தாழிகளும் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் சில இப்பகுதி மக்களால் தோண்டி எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தாழிகள் இரு வகையாகக் காணப்படுகின்றன. முதல்வகை தாழியை மட்டும் வைத்து அதன்மேல் மண்மூடி அமைக்கப்பட்டதாகும். இரண்டாவது வகை தாழியை தரையில் புதைத்து அதன்மேல் மூடிக்கல் (cap stone) ஒன்றை கொண்டு அதனைச் சுற்றி செம்பராங்கற்கள் (laterite stones) எனப்படும் கருஞ்சிவப்பு கற்களை வட்டமாக வைத்துள்ளதாகும். இவற்றுடன் கருப்பு - சிவப்பு மட்கலங்களும் காணப்படுகின்றன.

வெள்ளாற்றின் வடக்கரையில் “காராளன் வெள்ளாளன்” என்ற அரச மரபினர் இருந்தனர் என்றும் இவர்கள் நாளடைவில் மண்ணோடு மண்ணாகிவிட்டனர் என்றும் அதனால் இப்பகுதியில் அதிக அளவில் ஓடுகள் காணப்படுகின்றன என்றும் பொதுமக்கள் தெரிவித்தனர். இந்த பகுதியும் ஆய்வு செய்யப்பட்டது. இப்பகுதியில் ஈமப் பேழை வகையைச் சார்ந்த ஈமச் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன.

பேழை தடிப்பாகக் கையால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் மேல் பகுதி தழையைக் கொண்டு சரி செய்திருப்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இப்பேழையை மூடியால் மூடியதற்கும் கற்களை வைத்து மூடியதற்கும் தடையங்கள் கிடைக்கவில்லை.

பேழையின் உட்பகுதியிலும் வெளிப்பகுதியிலும் மட்கலங்கள் ஈமப்பொருட்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு வட்ட வடிவ கலந்தாங்கிகள் (Ring stand) கின்னங்கள் (Bowls) உடைந்த நிலையில் கிடைத்துள்ளன. கலந்தாங்கி ஒன்றில் குறியீடு காணப்படுகின்றது.

வெள்ளாற்றின் தென்கரையில் கூழாங்கற்களும், செம்பராங்கற்களும் அதிக அளவில் காணப்படுகின்றன. கூழாங்கற்களும், செம்பராங்கற்களும் இறுகி திரண்ட பெரிய திரல்கள் [conglovarates] சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய இறுகிய படிவங்கள் நுண்கற்காலச்

சுவடுகள் காணப்படும் தேனி பகுதிகளிலும் பூண்டி அருகில் கோர்த்தலை ஆற்றின் படுகைகளிலும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இதைக் கொண்டு இப்பகுதியிலும் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெப்பத்தால் இறுகித் திரண்ட திறல்கள் உருவாகியுள்ளன என்பது தெரிய வருகின்றது. கூழாங்கற்கள் இப்பகுதியில் அதிகம் உள்ளதால் முதலில் இப்பகுதியில் ஆறு ஓடியிருக்க வேண்டும் என்பதும் பின்னர் தடம் மாறி மேலும் வடக்கில் ஓடியுள்ளது என்பதும் தெரிய வருகின்றது.

வாழைப்பந்தல் பாடல் கல்வெட்டு

வேலூர் மாவட்டம், ஆர்க்காடு வட்டத்தில் வாழைப்பந்தல் என்ற ஊர் உள்ளது. இங்குள்ள பக்தவச்சலேசுவரர் கோயில் கோபுர வாயிலின் தென்புறச் சுவரில் ஒரு பாடல் கல்வெட்டுள்ளது. கி.பி 12-13-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இக்கல்வெட்டு கோயிலுக்கு வரும் எவரும் முதலில் அறிந்திட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் கோபுர வாசலில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது எனக் கருதலாம்.

இப்பாடலில் வாழைப்பந்தல் என்ற இந்த ஊர் நல்ல மணம் நிறைந்த பொழில்கள் சூழ்ந்த ஊர் எனப்படுகிறது. இங்குள்ள இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும் கம்பன் மதிவீரகண்டன் என்பவரால் அளிக்கப்பட்ட கொடைகள் இதனில் சொல்லப்படுகின்றன. இவனைக் குளிர்ந்த கரங்களை உடையவன் என்றும் நல்ல காவலன் என்றும் நல்ல கொடையாளி என்றும் பாவலர்களால் போற்றப்படுபவன் என்றும் இப்பாடல் சொல்கிறது.

நான்கு வரிகளில் உள்ள இக்கல்வெட்டின் வாசகம் பின்வருமாறு உள்ளது. முதல் வரியின் பின்பகுதி சிதைந்துள்ளது.

1. ஷஷ்ரீ வம்பலவும் பொழில் புடைசூழ் வாழைப்பந்தல் வளவன் மாத[சீசா]ற்கும் மலை . . .
2. காம்பினுடன் குறித்திருக்கும் கொம்பினையு[ங்] குடுத்துக் கோசிகமும் வாசிகையுங் கொண்டு சாத்திச் செம்பொ
3. ன் மணிமண்டபமும் திருநடமாளிகையுந் திருக்காமக் கோட்டமுடன் செய்தளித்தான் குளிந்தகைக் கம்பன் மதிவீ[ர]
4. கண்டன் கொடை மாடமுடையார் காவலாலென்றுரைப்பார் பாவலரே

தகவல் : திரு. கி. சு. சம்பத்
கல்வெட்டாய்வாளர், சென்னை

கோயிலுக்கு இலுப்பை

இரா. ஜெயராமன்

இளநிலைக் கல்வெட்டாய்வாளர், தஞ்சாவூர்

தமிழகக் கோயில் கல்வெட்டுகளில் ஏராளமான கல்வெட்டுகள் கோயிலுக்கு திருவிளக்குகள் எரிக்கக் கொடுக்கப்பட்ட கொடைகளைப் பற்றிச் சொல்கின்றன. இவை விளக்கெரிப்பதற்கான நெய், எண்ணெய் ஆகியவற்றில் நெய்க்கான ஆடு, பசு எருமை பற்றிக் குறிப்பவை. மேலும் பொன், காசு, நிலம் ஆகியவை வழங்கி அவற்றின் மூலம் விளக்கெரிப்பது பற்றியும் காட்டுகின்றன. விளக்கெரிக்கப் பயன்படும் எண்ணெய் குறித்த தகவல்கள் மிகக் குறைவே.

இராசராசசோழனின் தஞ்சைக் கல்வெட்டு ஒவ்வொரு நாட்டிலிருந்தும் காணிக்கடன் என்ற வரி பெறப்பட்டதைக் குறிப்பிடும்போது ஈழமான மும்முடிச்சோழ மண்டலத்திலிருந்து (இலங்கை) வரியாக நெய் 117 கலம் பெறப்பட்டதோடு இலுப்பைப் பால் மூன்று கலன் ஒரு மரக்கால் நான்கு நாழி அளவும் பெறப்பட்டமையையும் குறிப்பிடுகிறது (தெ. க. தொ. 2:92). இலுப்பைப் பால் என்பது இலுப்பை எண்ணெய்யாகும். செந்தலைக் கல்வெட்டு ஒன்று விளக்கெரிக்க இலுப்பைத் தோட்டம் கொடையாக நல்கப்பட்ட செய்தியைச் சொல்கிறது [க.ஆ.அறிக்கை 1926/285].

அண்மையில் பெரம்பலூர் மாவட்டத்தில் படியெடுக்கப்பட்ட 18, 19-ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகள் விளக்குக்காக இலுப்பைத் தோப்புகள் தரப்பட்ட செய்திகளைக் காட்டுகின்றன. இத்தோப்புகளில் புளி முதலிய பிற மரங்களும் வளர்க்கப்பட்ட செய்தியும் அறியக் கிடைக்கின்றது. இலுப்பை மரங்கள் வளர்ந்து பயன்தர 10 ஆண்டுகளாகும். இவை 80 ஆண்டுகள் வரை பயன் தருபவை. இவற்றின் பழங்களிலிருந்து கொட்டை அகற்றி கொட்டையினுள் உள்ள பருப்பை எடுத்துச் செக்கிலாட்டி எண்ணெய் எடுப்பர். எண்ணெய் மஞ்சள் அல்லது இளமஞ்சள் நிறத்திலிருக்கும். விளக்கெரிக்கும்போது விளக்கு நன்கு பிரகாசமாய் நின்று எரியும். இன்று சோப்பு, மெழுகுவர்த்திகள் செய்ய இது பயன்படுகிறது. இதன் பிண்ணாக்கு உடலில் தேய்த்துக் குளிக்க

உதவும் அரப்புத்தாளாகப் பயன்படுகிறது. உரமாகப் பயன்படுத்தப் படுவதில்லை. இலுப்பை கொட்டையின் ஓடுகள் அடுப்பெரிக்கவும் இலுப்பை மரம் மரச்சாமான்கள் செய்யவும் பயன்படுகின்றன. அன்று பரவலாகப் பல ஊர்களில் செக்குகளில் ஆட்டி எடுக்கப்பட்டதால் இலுப்பை மக்களுக்கு நன்கு அறிமுகமாகியிருந்தது.

பெரம்பலூர் மாவட்டம்-பெரம்பலூர் வட்டம்-திருவாலந்துறை கோயில் நிலத்தில் கிடக்கும் கற்பலகையில் உள்ள கல்வெட்டு திருவிளக்கிற்காக 101 இலுப்பை மரங்கள் உள்ள தோப்பு 9 புளிய மரங்களுடன் கொடுத்த செய்தியைச் சொல்கிறது. காலக் குறிப்புகள் சரியாகச் சொல்லப்படவில்லை. கி. பி. 18 - ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டாக இதனைக் கருதலாம்.

1. சாலிவாகன சருபம் சூஅளயடு
2. கலியுகம் சகாசம்ய யிதுக்கு செல்லா நி
3. ன்ற பிலவ ஹு வைகாசி மீ உக வ விசாழ
4. க்கிழமை கூடின தினத்தில் குகையூர்
5. சீமையில் கூடிய திருவாலந்துறை உத்தம
6. [டு]சாளீசுபரசாமிக்கு திருவிளக்கு உபயத்துக்கு
7. பல உபயமாக சன்னதிக்கு மேல் பாரிசத்தில் ந
8. டுவிச்சுடையார் தோப்புக்கு மேல்புறம் யிலு
9. ப்பை தோப்பு போடுவிச்ச மரம் ஈக புளியமரம்
10. கூ யிந்தபடி நடந்து வருகிற தற்ம்மத்தை ப
11. ரிபாலனம் பண்ணி[ன]*வர்கள் மாற்றக்கண்டாயுசும்
12. அறுபத்து மூவர் பெத்த பேறு பெறுவார்கள்
13. யிதுக்கு யாதாமொருவன் விகாதம் பண்ணி
14. னவன் கங்கைக் கரையிலே காறாம் பசுவை
15. கொண்ண தோஷத்திலும் சிவனுள்ள கால
16. ம் தீயவர் நரகத்திலே போக கடவேனா
17. கவும் பெரியம்மை லட்[சி]
18. ப்பாள்வ

பெரம்பலூர் மாவட்டம், பெரம்பலூர் வட்டம், கீழப்புலியூர் மன்னாத பச்சையம்மன் கோயில் எதிரிலுள்ள குளக்கரையில் நடப்பட்டுள்ள கல்லில் உள்ள கல்வெட்டு சூரியன், சந்திரன், சூலம் ஆகிய உருவப் பொறிப்புகளுடன் கீழ்க்கண்ட வாசகத்தைக் கொண்டுள்ளது.

ஸ்ரீ ராஜ ஜயம்

1. சுபகிருது ஸ்ரீ வையாசி மீ உம
2. கூட குருவாரம்(ம்) மிருகசீரிஷ ந
3. கூத்திரம் கூடின சுபதினத்தில்
4. புளியூரிலிருக்கும் மன்னாத பச்
5. சையம்மன் திருவிளக்கு பூசை
6. ச கட்டளைக்காக புதூரு அய்ய
7. ம் பெறுமாளுடையான்
8. குமாரன் அய்யம் பெரு
9. மாளுடையான் குமரப்
10. படையானாலேயும் ஷே தே
11. காவில் சுத்திலும் தே
12. யறி கரையிலு மிறுக்
13. கபட்ட யிலிப்பை புளி
14. ய மரம் யிந்த தற்மஞ் செ
15. ய்யலாச்சது யிதை பரிபா
16. லன் செய்தால் அசுவமே
17. தயாகம் பண்ணின பலனுண்
18. டு விகாதம் செய்தால் ஷே யா
19. கத்தை யழித்த பலநுண்டு

கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இக்கல்வெட்டு பச்சையம்மனுக்கு திருவிளக்கிற்காக அக்கோயில் மற்றும் ஏரிக்கரையைச் சுற்றிலும் இலுப்பை, புளியமரங்கள் வைக்கப்பட்ட செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது. திருவிளக்குக்காகவும் பூசைக்காகவும் மரங்கள் கொடுக்கப்பட்டமை இக்கல்வெட்டால் அறியவருகிறது.

பெரம்பலூர் மாவட்டம், பெரம்பலூர் வட்டம், க.எறையூரில் உள்ள தெவ்வாய் குளக்கரைப் பலகைக் கல்லில் கி.பி. 1831யைச் சேர்ந்த கல்வெட்டு ஒன்றுள்ளது. இதன் வாசகம் பின் வருமாறு:

1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ
2. சாலிவாகன ச
3. காந்தம் ஸ்னாநு[யரு] க
4. லியுகம் சககாநுமஉ இ
5. துக்கு மேல் செல்லா நின்ற கர

6. ஸ்ரீ தை உமகூட பேறெழியில் யி
7. ருக்கும் நல்ல பெருமுடையார்
8. யிலுப்பை புளியும் மாமரம் பல
9. விருஷத் தோப்பு மலையடி தெ
10. ற்ப குளத்தகத்திலும் வைச்சு பரி
11. பாலனம் பண்ணி அந்த தோப்பு
12. ஷையூர் அழகீசபரசுவாமி வறதறா
13. சப் பெருமாள் கோவிலுக்கு பாதி
14. யு[ம்] மலையடி தெற்ப[கு]ளத்துக்கு பாதி
15. யுமாயி சிலாசாதனம் பண்
16. ணி யிருக்குற படியினாலே அத் த
17. ற்மத்துக்கு யாதாமொருவன் வி
18. க்கினம் பண்ணினால் கெங்க
19. கரையிலே காராம் பசுவைக் கொன்
20. ன தோஷத்திலே போவா[ன்]

கி.பி. 1831 யைச் சேர்ந்த இக்கல்வெட்டில் இலுப்பை, புளி மா ஆகிய மரங்களடங்கிய தோப்புகள் குளக்கரையிலும் மலையடி வாரத்திலும் உண்டாக்கப்பட்டு அழகீசபரர் கோயில் மற்றும் வரதராசப்பெருமாள் கோயிலுக்குத் தர்மமாகத் தரப்பட்ட செய்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பெரம்பலூர் மாவட்டம், பெரம்பலூர் வட்டம், சாத்தநத்தம் ஒப்பணப்பிள்ளையார் கோயில் எதிரே உள்ள தொடக்கப்பள்ளி வாசல் கல்வெட்டு சக்கரம், திருநாமம், சங்கு, லிங்கம், விநாயகர் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டு கி.பி. 1847ல் பட்டாமணியம் என்ற கிராம அலுவலர் ஒப்புதலில் ஆவணமாகப் பொறிக்கப் பட்டமையைச் சொல்கிறது. அதன் வாசகம்:

முன் பக்கம்

1. வசு ஹியமீ உ சாலிவாக
2. ன சகாப்த்தா சூளாகுமிகல்
3. மயாப்த்தா சசூகாசமிஅ யிதின்
4. மேல் செல்லா நின்ற பிலபங்க ஸ்ரீ ஸி
5. த்திரை மீ மக உ குருவாரம் பூச நஷத்தி

6. நம் கூடின அமுந்த யோகத்தில் ப
7. நவாய் மாகாணம் நன்னை கிறாமத்
8. தில் ஒப்பணப்பிள்ளையார் திறுமே
9. னிஅழகர் வறதராசபெருமாள் யிந்
10. த மூணு கோவிலுக்கும் ஷை ஒப்பண
11. பிள்ளையார் கோவிலுக்கு கிழக்கு
12. கல்லையே[ரி]*க்கு மேற்கு ஷை யேறிக
13. ரைக்கி வடக்கு யிந்த னான்ங்கு சதி
14. நத்துக்குள்பட்ட யிலுப்பை தோப்
15. பு பல விறுஷ்சங்களும் தற்ம ச
16. ராதநமாய் யிட்டக யில்லாம் ஒ
17. ப்பண பிள்ளையாற்கு பூ
18. சைக்காக மாநியம் உ.. நிலமு

யின் பக்கம்

19. ம் கல்லுங் காவேறி
20. புல்லும் பூமியும் உள்ள
21. வரையில் சிலாசாதநம்
22. செய்து யிறுக்குது யிந்த
23. தற்மத்துக்கு யாதாமொறுவ
24. ர் விகாதம் செய்தால் கெங்கைக் கரையி
25. லே காறாம் பசுவை வதை செய்தே
26. தாழத்திலே போவார்கள் யிந்த கீ
27. நல் பட்டாமணிய[ம்]*

இவ்வூர் ஒப்பணபிள்ளையார், அழகர், வரதராஜபெருமாள் ஆகிய மூன்று கோயில்களின் பயன்பாட்டிற்காக இலுப்பை மற்றும் பிற மரங்களுடன் இலுப்பைத் தோப்பு வழங்கப்பட்ட செய்தியை இக்கல்வெட்டு மூலம் அறிகின்றோம். பெரம்பலூர் மாவட்டம், பெரம்பலூர் வட்டம், நன்னை என்ற ஊரில் ஓடை அருகேயுள்ள மானிய நிலத்தில் சூரியன், சந்திரன், லிங்கம், திருநாமம் ஆகியவை பொறிக்கப்பட்டு கீழ்க்கண்ட வாசகத்துடன் கல்வெட்டுள்ளது. சக வருடம் 1763க்குப் பதிலாக 1766 என்றுள்ளது. இக்கல்வெட்டு கி.பி. 1841யைச் சேர்ந்ததாகும்.

1. உ சத்திய னு சாலியவாகன
2. சகாத்துவ கூளாகுமிசு
3. கலியுகத்துவ சசூகூ
4. சயிஉ வ செண்ணது சா
5. ற்வதி னு தையி மீ
6. உயக உ திங்கள் கிளமை
7. திசமி நோகணி யிந்த சு
8. ப தினத்தில் நன்னையிலிருக்கு
9. ம் திருமேணி னாதர் வறதரா
10. சர் பெருமார் கோவில்
11. உக்கு வெங்கடாசல ப
12. டையாட்சி தி[ரு]வேங்க[ட]
13. படையாட்சி யிலு
14. ப்ப தோப்பு
15. தற்மம் உ சிவ

திரமம் - திரகம்

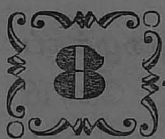
கி. பி. 11 முதல் 13-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் திரமம் என்றும் கன்னடம், தெலுங்குக் கல்வெட்டுகளில் த்ரம்மம் (drammam) என்றும் ஒரு நாணயத்தின் பெயர் காணப்படுகிறது. ஒரு திரமத்திற்கு இணையாக $\frac{1}{4}$ பழங்காசு; 4 காசு; $\frac{1}{8}$ அச்சு என்ற பிற நாணய மதிப்புக்களும் 3 கலம் நெல்; 25 பற்று வெற்றிலை-50 பாக்கு என்ற பொருள் மதிப்பீடுகளும் அறியக் கிடைக்கின்றன. 90 திரமத்திற்கு இணையாக 50 சாவாமுவா ஆடுகளும் அறியப்படுகின்றன. கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டில் தினார் என்றொரு காசு திருப்பத்தூர் வடமொழிக் கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது. கிரேக்கச் சொல்லான ட்ரக்மா (drachma) என்பதிலிருந்து திரமம் வந்தது என்பர். சீராப்புராணப் பாடல் (63:2) ஒன்று,

“வரைசெறி மக்காமா நகரின் மாற்றலர்

திரகமும் அணிகளுஞ் செம்பொ னாடையும்”

என்று திரகம் (diraham) என்ற அரபுக் காசினைக் குறிப்பிடுவது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்-

— தமிழகத்தில் நாணயச் செலாவணி முறை; முனைவர் மா. பவானி

ஆலம்பாக்கம் - ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை

கி. ஸ்ரீதரன்

தொல்லியல் துணை கண்காணிப்பாளர் (ஓய்வு)

சென்னை

திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து சுமார் 40 கி.மீ. தொலைவில் புள்ளம்பாடி வழியாக திருமழபாடி செல்லும் சாலையில் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க ஆலம்பாக்கம் என்ற ஊர் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரில் செல்லியம்மன் கோயில், அய்யனார் கோயில், வரதராஜப் பெருமாள் கோயில், கைலாசநாதர் கோயில் ஆகிய கோயில்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் கைலாசநாதர் கோயில் தொல்லியல் துறையால் பாதுகாக்கப்படும் வரலாற்றுச் சின்னமாகப் பராமரிக்கப்பட்டு வரப்படுகிறது. பிற்கால பல்லவர் மற்றும் சோழர் காலத்தில் ஆலம்பாக்கம் சிறப்புப் பெற்று விளங்கியதை இவ்வூர் கோயில்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தந்திவர்மமங்கலம் என்ற இவ்வூர் முதலாம் பராந்தகன் காலத்தில் மதுராந்தக சதுர்வேதிமங்கலம் என அழைக்கப்பட்டது. சோழ மன்னர்கள் தமது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த நாட்டை வளநாடு, நாடு, ஊர் எனப் பிரித்து ஆண்டனர். சோழர் கல்வெட்டுகளில் வளநாட்டின் பெயர் பல மாற்றங்கள் அடைந்திருப்பதைக் காணலாம். முதலாம் இராஜாதிராஜன் கல்வெட்டில் இராசேந்திர சிங்கவளநாட்டுப் பொய்கை நாட்டு மதுராந்தக சதுர்வேதிமங்கலம் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் வடகரை தியாகவல்லிவளநாடு எனப் பெயர் பெற்றது. விக்கிரமசோழன் காலத்தில் திரிபுவனமுழுதுடையாள் வளநாடாயிற்று. இரண்டாம் இராஜராஜ சோழன் காலத்தில் உலகுடை முக்கோக் கிழானடிகள் வளநாடு என்ற பெயர் பெற்றது. வளநாட்டின் பெயர் மாற்றம் பெற்றாலும் பொய்கை நாடு, மதுராந்தக சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற நாடு மற்றும் ஊரின் பெயர்கள் மாற்றம் அடையவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வூரில் பல்லவ மன்னர்களால் அமைக்கப்பட்ட ஏரி, 'மாற்பிடுகு ஏரி' என அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் சோழர் காலத்தில் இவ்வூர் 'மதுராந்தக சதுர்வேதிமங்கலம்' எனவும், ஏரி 'மதுராந்தகப் பேரேரி' எனவும் மாற்றம் பெற்று அழைக்கப்பட்டதை கல்வெட்டுக்களினால் அறிய முடிகிறது.

செல்லிஅம்மன் கோயில்

செல்லிஅம்மன் கோயில், பிடாரி கோயில் என அழைக்கப் பட்டாலும் சப்தமாதர்கள் வழிபாட்டிற்காக எடுக்கப்பட்ட கோயிலாகும். இன்றும் இக்கோயிலில் வழிபாடு நடைபெற்று வருகிறது. ஆலம்பாக்கத்து மத்தியஸ்தன் அலங்காரப் பிரியனான திருஒற்றியூர் இக்கோயிலைச் செய்வித்து ஏழு நாட்கள் விழாவிற்கு தானம் அளித்தான்.

செல்லியம்மன் கோயிலுக்கு ஸ்ரீவிமானம் திருப்பணிக்காக முன்பு அளிக்கப்பட்ட நிலம் மாற்றம் செய்து மீண்டும் நந்தவனத்திற்காக அளிக்கப்பட்டதாக முதலாம் ஆதித்தசோழன் கல்வெட்டால் அறியமுடிகிறது. மேலும் இக்கோயிலில் காணப்படும் முதலாம் இராஜாதிராஜன் (கி. பி. 1018-54) 31-ஆவது ஆட்சி ஆண்டு கல்வெட்டில் இவ்வூரின் ஊர்சபை (பெருங்குறிமக்கள்) அரசமரத்தின் கீழ்கூடி நிலம் தானம் அளித்த செய்தி கூறப்படுகிறது. ஊர் சபை மரத்தின் கீழ் நடைபெற்ற ஓர் அரிய செய்தியினை அறியலாம்.

அய்யனார் கோயில்

இக்கோயிலில் முதலாம் இராஜராஜசோழனின் 3 மற்றும் 9-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. காவிரியின் (கொள்ளிடம்) வடகரையில் உள்ள ஸ்ரீகண்டராதித்த சதுர்வேதிமங்கலத்தின் பிடாகையான சிறுமருவூர் என்ற கிராமத்திலிருந்து தானமளித்த மழபாடி மன்றாடிகள் பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகிறது. மேலும் அய்யனார் கோயிலில் காணப்படும் கல்வெட்டுகளில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபெருமாள், வாசுதேவர் ஆகிய திருமேனிகளின் வழிபாட்டுக்காக தானம் அளித்த செய்தி குறிப்பிடப்படுவதால் இக்கோயில் முன்பு கிருஷ்ணன் கோயிலாக இருந்திருக்க வேண்டும் என ஊகிக்க முடிகிறது.

வரதராஜப்பெருமாள் கோயில்

இக்கோயில் 'திருமேற்றளி பெருமாள் கோயில்' என கல்வெட்டில் அழைக்கப்படுகிறது. வடகரை பிரம்மதேயம், தந்திவரம் மங்கல சபையினர் திருமேற்றளி பெருமாள் கோயிலுக்கு நிலம் தானமளித்தனர். நிலத்தின் எல்லையைக் குறிப்பிடும் பொழுது மாற்பிடுகு ஏரி மற்றும் இவ்வூரில் ஓடிய ஸ்ரீதேவி வாய்க்கால் குறிக்கப்படுகின்றன. மேலும் ஸ்ரீபலி வழிபாட்டிற்காக ஸ்ரீபலிப்புற நிலம் அளித்தது பற்றியும், திருப்பள்ளி யெழுச்சி திருமஞ்சனம்

செய்தலுக்காக நிலம் தானமாக அளிக்கப்பட்டது பற்றியும் அறிகின்றோம். திருவெள்ளறையில் காணப்படும் சுவஸ்திக வடிவமுடைய கிணறு 'மாற்பிடுகு பெருங் கிணறு' என அழைக்கப்படுவதும் ஆலம்பாக்கத்து விசையநல்லாழான் தம்பி கம்பன் அரையன் என்பவனால் அக்கிணறு அமைக்கப்பட்டது என அங்குள்ள கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுவதும் இங்கு நோக்கத் தக்கவையாகும்.

கைலாசநாதர் கோயில்

தந்திவர்ம பல்லவனால் கட்டப்பட்ட இக்கோயில் பின்னர் சோழ மன்னர்கள் காலத்தில் பல மாற்றங்களைப் பெறுகிறது. இக்கோயில் இறைவன் அமரசுவரப்பெருமாள், கைலாசமுடைய மகாதேவர், கைலாச நாதர் என்ற பெயர்களில் குறிக்கப்படுகிறார்.

முதலாம் இராஜேந்திர சோழனின் 23-ஆவது ஆட்சி ஆண்டில் இக்கோயிலில் மூன்று சந்திகளிலும் வழிபாடு மற்றும் அமுதுபடி நடப்பதற்காக ஊர் சபையினர் நிலம் அளித்தனர். நிலம் பற்றிய விபரங்கள் இக்கோயில் அர்த்தமண்டபத்தில் கல்வெட்டாகப் பொறிக்கப்பட்டது. இந்நிலத்தை சேனாபதி இராஜேந்திரசோழ பிரம்மராயர் எடுத்து வீரநாராயண மசக்கல் என்று பெயரிட்டு, நிலத்தைப் பண்படுத்தி, பயிர் செய்ய ஏதுவாகச் செய்து மீண்டும் அளித்த செய்தி கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகிறது. முதலாம் இராஜாதிராஜன் 31-ஆவது ஆட்சி ஆண்டு கல்வெட்டில் கைலாயமுடையார் கோயில் சிவபிராமணர்கள் தானம் பெற்றுக் கொண்டு விளக்கு எரிக்க சம்மதித்துள்ளனர். முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் கைலாயமுடைய மாதேவருக்கு உத்திராயனத்தில் அபிடேகம் செய்ய திருநெற்குன்றமுடையான் மனைவி சிறுகுலவல்லி நிலம் தானம் அளித்த செய்தி குறிப்பிடப்படுகிறது. விக்கிரமசோழன் காலத்தில் ஊர்சபை மதுராந்தகதேவன் மண்டபத்தில் கூடி ஆளுடையபிள்ளையார்க்கு (ஞானசம்பந்தர்) வழிபாட்டிற்காக நிலம் அளங்கநல்லூர் என்ற ஊர் பகுதியில் 'காசு கொள்ளாத இறையிலியாக' வழங்கப்பட்டது என்ற குறிப்பினை மற்றொரு கல்வெட்டு கூறுகிறது. இரண்டாம் இராஜராஜன் கல்வெட்டு ஆலம்பாக்கிழான் என்பவன் நிலமளித்து நிலத்தில் (பாக்கு) கமுகு பயிரிட்டுக் கொள்ளலாம்; கமுகிட்ட முதல் ஐந்தாண்டு வரை வரி கிடையாது; பின்னர் நிர்ணயித்தது போலவே நெல் கோயிலுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்ற அரிய செய்தியைக் கூறுகிறது.

மேலும் இக்கோயிலில் கூத்தாடி அருளுகிற கூத்தாடும் தேவர் (நடராஜர்) திருமேனிக்கு வழிபாடு செய்யத் தானம் அளித்த செய்தியும், திருவிசலூர் திருவாலீசுவரர் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பெற்ற நில விபரங்கள் ஊர்சபையின் அனுமதி பெற்று கைலாசநாதர் கோயிலில் கல்வெட்டாகப் பொறிக்கப்பட்ட செய்தியும், அன்றாடு நற்காசு என்ற காசின் பெயரும், இக் கோயிலின் முப்பது வட்ட பிராமணரில் சிலர் ஊரைவிட்டு வெளியேறிய செய்தியும், கோயில் அளித்த 448½ காசு கொண்டு விளக்கு எரிக்க ஒப்புக்கொண்ட முறை உபயதீட்டு (gift deed) எனவும் பல செய்திகளை இக்கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன.

போசள மன்னர் காலத்தில் வலிய தண்டநாயக்கன் என்பவன் பெருமாள் கோயில், தட்சிண கைலாமுடையார் கோயில், மதுராந்தக பேரேரி ஆகியவற்றை திருப்பணி செய்தான் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

ஆலம்பாக்கம் கோயில்களின் கல்வெட்டுகள், ஒரு கிராமத்தின் தொடர்ச்சியான வரலாற்றையும், கோயில் மற்றும் கிராம நிர்வாக அமைப்பு பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள உதவியாக அமைகின்றன என்றால் மிகையில்லை!

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. தமிழகத் தொன்மைச் சின்னங்கள் - தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர் - பக்கம்.22.
2. திருவெள்ளறை - வெ. வேதாசலம் - தொல்லியல் துறை வெளியீடு.
3. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தொகுதி-13, எண்கள்: 222, 314; தொகுதி-19, எண்கள்: 48, 127, 281; தொகுதி-26; எண்கள்: 755 முதல் 784 வரை.

Some Karnataka Hero - Stones Relevant to Tamil History

Dr. S. Swaminathan

Assistant Superintending Epigraphist

Epigraphy Branch, A.S.I. Mysore

Hero-stones which are found abundantly in the northern and western parts of the Tamil country and which are a peculiar feature of this region, contain materials, which if properly utilized, will yield a good deal of interesting facts and will throw a flood of light on many a dark corner of the region's history. These hero-stones were normally written by rural folk to record the death of some persons of their village. Further they portray the lives of common folk. The language, script, diction and appearance of these stones differ considerably from the temple inscriptions of the brahmadēya villages.

There are varieties of hero-stone inscriptions. The stone set up in memory of village heroes who died while rescuing cattle, are no doubt very numerous. The recently discovered hero-stone inscription at Pulimāṅkombai, Tēni District, records the death of Tīyan Andavan a native of Pēdu, in a cattle-lifting disturbance at Kūḍal.¹ This ancient hero-stone inscription ever written in Brāhmi script. Besides these there are memorial stones for heroes who fought with robbers and died.² A Kannada inscription of the time of Rājēndra chōḷa I from Siddaṇṇahaḷḷi in Mysore District, records that a lady Lakshamma Kāvunḍi fought bravely with the robbers who had lifted the cattle, recoveed them and died.³ Again, a Tamil hero-stone inscription dated to the reign of Vīrarājēndra at Piyadāranahaḷḷi records that one Vasavaiyyan died in a mishap and his wife Sōmakkan entered into the fire and died.⁴ We also notice heroes who sacrificed their lives for their country, village, king, master while

fighting fierce battles. When wives committed *sati* the stones portray their journey to heaven, where they were received by divine damsels. Then we have the soldiers or servants who gave up their lives for the sake of their masters.⁵ There are also hero-stones for the memory of brave persons who valiantly fought with tigers⁶ boars,⁷ hogs and elephants and died in those encounters. Hero-stones were also erected for the memory of those noble persons who forsook their lives for the honour of women when they were in distress. A Chengam hero-stone refers to the death of a merchant, Kavarai Māyileṭṭi, who died while saving some women from molestation.⁸

The erection of hero-stone was a common phenomenon throughout our vast country. The neighbouring state of Karnataka has scores of interesting hero-stones that have bearing on the history of Tamil country. I am tempted to cite two such interesting hero-stones in this paper.

A huge stone slab with inscription is available in the Government Museum, Bangalore.⁹ It is engraved in Kannada language and script of the tenth century A.D. It is from a village Ātkūr in Mandya district. It commemorates the death of a dog called Kāli which saved his master Maṇalēra, a hero in the battle at Takkōlam (949 A.D.) from a wild boar during a hunting expedition. The dog fought fiercely with the boar and killed it, but in the fight it also died. Maṇalera, who obtained the dog as a gift from the Western Ganga ruler Būtuga II on account of his exceptional heroism exhibited in the battle of Takkōlam, overcame with intense grief buried the body of the dog with due honour. He also selected a large stone slab and engraved on it all the events relating to the death of the dog. He set up this inscribed stone opposite the local Siva temple at Ātkūr. He appointed a priest to perform worship to this inscription containing the image of the dog and earmarked land for the maintenance of the (dog) stone as well as the priest. He also ordained that if the priest by chance took food without worshipping the dog stone, he would incur the sin of killing the dog.

Another important inscription of Rājarāja I, is from the village Kaliyūr, Narasipur Taluk, Mysore District.¹⁰ It is in Kannada language and script. Dated in Saka 929, it graphically portrays the battle of the Chōḷa general Apramēya who killed many warriors and formed a heap of their mutilated bodies which evoked awe and fear. Near the spot where the inscription is situated, there are many un-inscribed hero-stones and *sati* stones. One stone shows the soldier bidding farewell to his wife. Another one pictures the fighting posture of a warrior. Another portrays a soldier and his wife seated on a horse back, symbolizing that she committed *sati* on the death of her husband and both of them ascended to heaven. Yet another stone pictures the soldier ascending to heaven, being accompanied by divine damsels. One stone pictures a soldier who reached heaven, worshipping a Sivalinga there. One can visualize the battle scene and the gruesome nature of the battle at this hamlet. Again it is very interesting to note that human bones of various parts are dug out every now and then in this village in the course of the construction of buildings. Needless to say that the heroes portrayed in these stones were all warriors killed in the bloody battle fought by the Chōḷa general Apramēya, and *Sati* stones represent the wives of the slain warriors who entered into the fire on the death of their husband-soldiers. The bones that are dug out corroborates the events described in the said inscription. It may not be farfetched to suggest that the name of the village, Kaliyūr itself invokes that battle, for *kali* means among other things *war*.¹¹

From a careful and patient study of these and other instances, it is evident that protection of one's possession such as land (country, village etc) property, people and relatives, form the basis for the erection of these stones. The rural folk considered it a dishonour to lose them. However, strange some of them may seem to us at this distance of time, one outstanding fact remains that our forefathers valued ideals more than their lives. We can get a glimpse of their customs and manners. The names of the rulers, their feudatories, chieftains, local skirmishes, wars, weapons used and other

similar details can be gleaned from a study of these stones. But it is interesting to speculate whether these memorial stones were raised for all fallen heroes or only those warriors or soldiers who had social standing and belonged to the affluent section of the society. If so, the heroic deeds of the less fortunate fallen heroes would have gone unsung and unnoticed.

Again their contribution to paleography of Tamil script and Tamil lexicography is also significant. To put everything in a nutshell, if properly studied, from all angles, these stones would yield many interesting and important facts that shed light on many facets of the social history of the Tamils. The recent work on hero-stones of the Chengam region reiterated the necessity of a multidisciplinary approach to the study of these artifacts in proper historical perspective.¹²

Notes and References

1. *Avanam* issue No. XVII pp.6-8
2. *A.R.E.* 1948 No. B.54; S. Swaminathan, *Kakkalur Inscription of Parakesarivarman* JESI. Vol. XX. pp. 54-56; *Eduttanur Hero-Stone*, Chengam Nadukarkal.
3. *Ep. Car.*, Vol. IX Hos. No. 10.
4. *Ibid*, Dev No. 14.
5. *Chengam Nadukarkal*, See relevant pages
6. *Ibid*.
7. *Ibid*.
8. V.S.Subrahmanyam, *Seminar on Hero-Stones* p. 12.
9. *Ep. Car.* Vol. III (old edition)
10. *Ibid*. Vol. III. T.N. No.44, I visited this hamlet on 16.12.06 and studied the historical vestiges of the area.
11. Tamil lexicon
12. R, Poongunran, தொல்குடி - வேளிர் - அரசியல் (செங்கம் நடுகற்கள்-ஓர் ஆய்வு)

சிவகங்கை மாவட்டம் திருப்பத்தூர் திருத்தளிநாதர் கோயிலில் உள்ள வீரபாண்டியன் காலக் கல்வெட்டு ஒன்று இடைக்காலத்தில் தமிழகத்தில் நிலவிய நீதிமுறை பற்றி அறிந்திட நல்லதொரு சான்றாக அமைந்துள்ளது.¹ ஒரே சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடையே இருந்த பகை காரணமாகச் சில கொடுமையான மனிதநேயத்திற்கு மாறான நிகழ்வுகள் நிகழ்ந்து அதற்கு மூலபருஷமகா சபையார்² அளித்த தண்ட நீதி பற்றிக் கூறுவதாக இக்கல்வெட்டு அமைந்துள்ளது.

உய்யவந்தான் ஒப்பிலாதான் என்பவன் தனது வயலுக்குச் சென்று திரும்பும்போது மறைந்து இருந்து சிலரால் தாக்கப்பட்டு அவனது கண்கள் பறிக்கப்பட்டன முன்பகை காரணமாக நிகழ்ந்ததாக ஊகிக்கத்தக்க இக்கொடுமையான மனிதநேயத்திற்கு மாறுபட்ட செயல் குறித்து மூலபருஷ மகாசபை விசாரித்தது. இச்செயலைச் செய்தவர்களுக்குக் கூட்டாக இருந்தவன் ஆழ்வான் உய்யவந்தான் என்று அறிந்தனர். அவனை அழைத்துக் கேட்ட போது அவன் தான் அப்படிச் செய்யவில்லை என்று வாதாடினான். குற்றத்தை ஏற்கவில்லை. குற்றம் செய்யவில்லை என்பது உண்மையானால் 'பரசுதாரணம்' செய்து குற்றமற்றவன் என்று நிரூபிக்கச் சபையார் கேட்டனர்.

பரசுதாரணம் என்பது பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பினை கைகளால் உருவித் தான் குற்றம் செய்யவில்லை என்று உணர்த்துவதாகும். இது இடைக்காலத்தில் வழக்கு அவைகளில் இருந்த ஒரு நடைமுறையாகும்.³ ஆழ்வான் உய்யவந்தான் பரசுதாரணம் செய்து தான் குற்றமற்றவன் என்று நிரூபிக்க மறுத்து விட்டான். இவனுடைய தம்பி ஏற்கனவே பசுவைக் கொன்று சிவத்துரோகி [மொஹத்து பண்ணி சிவஅபராதி] ஆனவன். எனவே அவனை விடுத்து ஆழ்வான் உய்யவந்தான் மற்றும் இவனது மக்களை அழைத்து⁴ விசாரித்து முடிவெடுத்தனர்.

அதன்படி இவனது நிலம் கோயிலுக்கு விற்கப்பட்டது. இவனது வீடு (அகம்) இடிக்கப்பட்டது. தர்ம சபையார் மற்றும் காரியப்பிள்ளை மூலமாக சரீர தண்டங்கள் என்ற உடல்நீதியான சவுக்கடி முதலியன வழங்கப்பட்டன. மேலும் ஸ்ரீமாயதஸு கட்டி எரிக்கப்பட்டது.⁵ மாயதசு என்பது பொய் உருவத்தை எரிப்பதாகும். இன்று கொடும்பாவி எரிப்பதை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

சரீர தண்டம் தரப்பட்டது என்பதால் ஆழ்வான் உய்யவந்தான் நேரில் அங்கு இருந்தான் என்று அறிகின்றோம். வீடு இடிக்கப்பட்டதும் அவனது உருவப் பொம்மை எரிக்கப்பட்டதும் அவனை அந்த ஊர் மற்றும் சமூகத்திலிருந்து

ஒதுக்கி வைத்ததோடு அவன் உயிருடன் இல்லை என்பது உணர்ந்தப்பட்டதாகலாம் அவனது நிலங்கள் அவன் மற்றும் அவனது தம்பிக்கும் உரியதாக கூட்டுக் குடும்ப நிலமாக இருந்ததாலும் அவன் தம்பி ஏற்கனவே சிவதுரோகி என்பதாலும் இவ்விருவர் அல்லாது அவனது மக்கள் முன்னிலையில் மூலபருஷையார் தீர்மானம் நிறைவேற்றியுள்ளனர். அவனது நிலங்கள் கோயிலுக்கு ஆதிசண்டேஸ்வர விலையாக விற்கப்பட்டுள்ளது.

விற்பனை அவனது நிலங்களின் எல்லைகள் தெளிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அவை சொல்லப்படும்போது அவனது சிற்றப்பன் பெரியதேவன் உய்யவந்தான் கண்ணன் வயல்களும் சொல்லப்பட்டு அவற்றில் பாதி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. சிற்றப்பனின் நிலங்கள் நீக்கப்பட்டதால் அவன்மீது எந்த குற்றமும் இல்லை என்பதும் அதன் காரணமாக அவனது நிலங்கள் கவனமாக ஒதுக்கப்பட்டன என்பதும் தெரியவருகிறது. உய்யவந்தான் ஒப்பிலாதான் (கண் இழந்தவன்) ஆழ்வான் உய்யவந்தான் (குற்றம்செய்தவன்) பெரியதேவர் உய்யவந்தான் கண்ணன் (சிற்றப்பன்) ஆகிய மூவரும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் இவர்கள் இவ்வூரில் முன் தலைமுறை வழியாக பெரும் நிலப்பரப்பு கொண்ட கோயில் காணியாளர்கள் என்பதும் இக்கல்வெட்டால் தெரியவருகிறது.

கோயிலுக்கு விற்கப்பட்ட ஆழ்வான் உய்யவந்தானின் நிலம் 16 அச்சு என ஆதிசண்டேஸ்வர விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டு கோயிலிடமிருந்து 16 அச்சு பெறப்பட்டு நிலம் கோயிலுக்குரியதாக்கப்பட்டது. விலையான 16 அச்சுக் காசினை கோயிலிடமிருந்து தேவர் கண்ணன், ஒவ்வாத பாண்டியதேவர் ஆகியோர் பெற்று கணக்கர், காரியஞ் செய்வாரிடம் ஒப்படைத்துள்ளனர். இந்த கணக்கர் காரியஞ் செய்வார் எனப்பட்டோர் கோயில் தொடர்புடைய ஆனால் கோயில் சாராத ஊர்ச் சார்ந்த சமூக அமைப்பின் கணக்கர், காரியஞ் செய்வார் என்பது ஊகித்து அறியக்கூடியதாகும். அது மூலபருஷ மகாசபை என்பதும் பெறப்படும். கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் தர்மம் சபையார் (தண்டநீதி செய்வோர்) மற்றும் காரியப்பிள்ளை (கசையடி முதலியவற்றை நிறைவேற்றுவோர்) குறிப்பிடப்படுவதும் இச்சமூக அமைப்பு தொடர்புடையவை என்று கருத இடமுண்டு. இக்கல்வெட்டில் சொல்லப்படும் குற்றச் செயல்கள் மற்றும் தண்டனை முறைகளை நோக்கும் போது தர்மசபைக் குழு உடல் வலிமை, அறத்திற்காக செய்த மறச்செயல் சார்புடையது எனவும், சபை பிராமணர் மற்றும் அறம் செய்யும் மறநிலை(வீரர்) தொடர்புடையது என்பதும் தெளிவாகிறது.⁶ இச்சமூகக் குழு ஊரளவில் கோயில் காணி உடையவராகவும் கோயில் அளவில் காரியஞ் செய்வதாகவும் சமூகத்திற்குப் புறம்பான குற்றங்களுக்கு தண்டநீதி தரும் அமைப்பாகவும் உள்ளதைக் காண்கின்றோம்.

இக்கல்வெட்டின் நேரடி நோக்கம் தண்டனை பெற்ற ஆழ்வான் உய்யவந்தானின் நிலத்தினைக் கோயிலுக்கு மூலபருஷ மகாசபையாரின் ஆணை (ஓலை)க்கிணங்க விற்பனை ஆவணப்படுத்துவதாகும். நிலவிலையான 16 அச்சுக் காசினைக் கோயிலிடமிருந்து பெற்றுக் கணக்கர் காரியஞ் செய்வார்களிடம் சேர்த்தவர்களாகக் குறிக்கப்படும் தேவர் கண்ணன், ஒவ்வாத பாண்டியதேவர் ஆகியோர் இவ்வூரில் உள்ள மேலும் இரு கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகின்றனர்.

இதே வீரபாண்டியனின் மற்றொரு கல்வெட்டில் 'மாடக்குளக்கீழ் மதுரைப் பெருமாள் திருமடைப்பள்ளி ஆண்டாள்' மகன் இராசனான கன்னனும் ஓவாதபாண்டி ' என்றும் மன்னன் பெயரில்லாத மற்றொரு கல்வெட்டில் 'தேவர் கன்னனும் ஓவ்வாத பாண்டிய தேவர் முதலிகள்' என்றும் குறிக்கப்படுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. இவர்கள் அரசர் மக்கள் தொடர்புடையவர்கள் என்பதும் திருப்பத்தூர் கல்வெட்டில் குறிக்கப்படும் தர்மசபை என்ற தண்டநீதி செய்யும் அவை மூலபருசையார் தொடர்புடையது என்பதும் உய்த்து உணரக்கூடியதாக உள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. 'திருப்பத்தூர் கல்வெட்டுகள்' மு. ம. கோபாலன், மு. வீராசாமி, மு. நளினி-ஆவணம் இதழ் 2, 1992; பக் 51-53, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், தஞ்சாவூர்.
2. மூலபருஷையார், மூலபருடையார், மூலபருஷ மகாசபையார் என்ற பெயர்கள் கல்வெட்டுகளில் கோயில் நிர்வாகத்தை மேற்கொண்டோர் என்ற பொருளில் பயின்று வருகின்றன. பழனி கல்வெட்டில் 'மூலபல எழுநாறு கொற்றவாளர்' என்ற சொற்றொடர் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் பயின்று வருகிறது. (இ. க. ஆ. அ. 714/1905), இந்த திருப்பத்தூர் கல்வெட்டில் அவர்களது நீதிபரிபாலனம் சொல்லப்படுவதால் அவர்களது நடவடிக்கைகள் கோயிலுக்கு வெளியேயும் இருந்தன என்பது தெரிய வருகின்றது.
3. குடுமியான்மலைக் கல்வெட்டில் 'கொழுஉருவுதல்' என்ற பெயரில் இவ்வழக்கம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது (பு கோ.க.எண். 601).
4. கல்வெட்டு இந்த இடத்தில் சிதைந்துள்ளது. 'மக்க . . ' என்ற எழுத்துக்கள் மட்டும் உள்ளன.
5. "கண்ணை பறிச்சுப் போனவர்களுக்குக் கூட்டாய் நின்று ஆழ்வான் உய்ய . . . பரசு தாரணம் [ப]ண்ண வேணுமென்று நாங்கள் சொன்னதத்து இவன் பரசுதாரணம் . . . ட்டாமையில் மூலபருஷத்துங் கூடி இருந்து ஆராஞ்சு பார்த்ததத்து இவன் இதுக்கு கூட்டாகையாலும் இவன் தம்பி முன்பே [ம]ரஹத்து பண்ணி சிவன் அபராதியாதலாலும் இவர்கள் மக் . . . ண்டாரமாக விற்றுக் குடுப்பதாக வியவஸ்தையும்" என்று கல்வெட்டு வரிகள் உள்ளன.
6. "இவன் அகமும் இடித்து தர்ம்ம ஸபையாரை யிட்டுக் காரியப்பிள்ளையை யிட்டு சரீர தெண்டங்கனும் பண்ணி இவன் மாத்தமான . . ஸ்ரீமாயதஸுக் க[ட்டுவித்து சுடுவித்து" என்று கல்வெட்டு வரிகள் உள்ளன. தர்மசபையார் என்போர் தண்டநீதி செய்வோர்; காரியப்பிள்ளை [தலையாரி என்று பொருள் படும்] என்பவர்கள் சபையின் பணிமகன் என்று கொள்ள வேண்டும்.

7. அருகிலேயே பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு வீரபாண்டியனது 4-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டாகும் (ஆவணம் 2; பக்-50). இதனில் குறிக்கப்படும் மாடக்குளக்கீழ் மதுரைப்பெருமாள் அரசகுலத்தவனாக இருக்கவேண்டும். திருமடைப்பள்ளி, அரண்மனை மடைப்பள்ளியாகவும், மடைப்பள்ளி ஆண்டாள் அங்கு பணிபுரிபவள் என்பதும் அவளது மகன் இரசனான கன்னன் தேவர்கண்ணன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இக்கல்வெட்டில் சில எழுத்துக்கள் பிழைபடப் படிக்கப்பட்டுள்ளன.

மகா தபஸ்வனி

அரியலூர்ப் பகுதி 18-19 - ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மழவராயர் எனப்பட்ட பாளையக்காரர்களின் ஆட்சியில் இருந்தது. அவர்களில் 16-வது பட்டமாக இருந்தவர் விஜய ஒப்பிலாத மழவராயர். இவர் காலத்தில் அரியலூர் ஆலந்துறையார் கோயிலில் வடமூலேசுவரசுவாமி கோயில் கருவறை சிதைந்துள்ளது. அதனை இவர் சீர்படுத்திக் கருங்கல்லால் அமைத்தார். மேலும் திருமதில்களையும் ஏற்படுத்தினார். இப்பணிகளை அவரது மந்திரி வங்கராமுட வேலாயுதம் பிள்ளை குமாரர் சுவாமியா பிள்ளை முன்னின்று செய்துள்ளார். கல்வெட்டு வரி அதனை பின்வருமாறு சொல்கிறது.

“அரியலூர் அகிலாண்ட கோடி பிறமாண்ட னாயகராகிய ஸ்ரீ மகாதபஸ்வனி சமேத வடமூலேசுவரஸ்வாமி கெற்பகிறகம் வெள்ளைக் கல்லினாலே சீறணமாயிருந்ததை அரியலூர் துறைகளாகிய பதினாறாம் பட்டம் - விசய வொப்பிலா மழவராயர் புத்திரர் குமார வொப்பிலா மழவராயரவர்கள் புத்திரர் விசைய வொப்பிலா மழவராயரவர்கள் கருங்கல்லினாலே திருப்பணி செய்வித்து”

உமையம்மை தன்னவர் சிவபெருமானுடன் ஊடல் கொண்டு செய்த பிழைக்குப் பரிகாரமாக நீண்ட கடுத்தவம் செய்து மீண்டும் இறைவனின் கனிவு பெற்றார் என்பது புராணம். இதனை மையமாகக் கொண்ட கோயில் புராணக் கதைகள் தமிழகத்தில் பல ஊர்களிலும் இடம்பெறுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாகத் திருவானைக்காவல், மாங்காடு ஆகியவற்றைச் சொல்லலாம். மாங்காட்டில் நெருப்பினில் ஒற்றைக் காலில் கடுத்தவம் செய்யும் காட்சியைக் காணலாம். கடுத்தவம் என்ற சொல் மகாதபஸ்வனி என்று இங்கு வடமொழியில் குறிக்கப்பட்டு இறைவியின் பெயர் மகாதபஸ்வனி என்றாகியுள்ளது.

தகவல் — திரு. ச. பரணன்
காப்பாட்சியர், கங்கைகொண்ட சோழபுரம்

பைரவர் வழிபாடும் பைரவபுரமும்

க. ஈஸ்வரன்

கல்வெட்டுப்படிப்பவர், சென்னை.

திருவண்ணாமலை மாவட்டம், செய்யாறு வட்டம் வெண்பாக்கம் அருகில் உள்ளது பைரவபுரம். அங்குள்ள அருள்மிகு ஸ்ரீசொர்ணகாலபைரவர் கோயில், பைரவர் வழிபாட்டின் காரணமாக இன்று சிறப்புடைய ஊராக விளங்குகிறது. வழிபாடு மேலும் மேலும் சிறப்புற்று வருவதன் காரணமாக பைரவர் பக்தர்கள் அஷ்டபைரவர், அஷ்டபைரவ சக்திகளை பிரதிஷ்டை செய்தும் 8 ஊர்களுக்கு உலா எழுந்தருளச் செய்தும் வழிபாட்டை விரிவுபடுத்தியுள்ளனர். இக்கோயிலமைப்பு, வழிபாட்டுச் செய்திகள், கல்வெட்டுச் செய்திகள் மற்றும் பைரவ வழிபாடு குறித்த இலக்கிய செய்திகளை இங்குகாண்போம்.

இலக்கியங்களில் காரியுண்டிக் கடவுள்

தமிழ் இலக்கியங்களில் காரி உண்டிக் கடவுள் என்று ஒரு தெய்வம் போற்றப்படுகிறது. இவரை பைரவராசுக் கருதுவர். மலைபடுகடாத்தில் காரியுண்டிக் கடவுளைப் பற்றிக் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

“நீரகம் பனிக்கும் அஞ்சவரு கடுந்திறல்
பேரிசை நவிரம் மேய் உறையும்
காரி உண்டிக் கடவுளது இயற்கையும்”

(மலைபடு. வரி. 81-83)

உ. வே. சாமிநாதய்யர் இதற்கான அடிக்குறிப்பில் காரியுண்டிக் கடவுள் என்பது சிவபெருமானைக் குறிக்கும் என்று எழுதியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர் தமது உரையில் நஞ்சை உண்ட கடவுள் எனக் குறிப்பிடுகிறார். சீவகசிந்தாமணி காரியுண்டிக் கடவுளைப் பின்வருமாறு குறிக்கிறது.

“நம்பனை நகரினீக்குச் சேமத்தால் வைக்க தீயுட்
செம்பொன் போற்பெரிதுஞ்சேந்து செகுத்திடலுற்று நின்றான்
வெம்பினான் காரியுண்டிக் கடவுளிற் காஎன்று வேந்தன்
இம்பரின் றெனக்குச் சொன்னானிது பட்ட தடிகளென்றான்”

இதன் உரையிலும் காரியுண்டிக் கடவுள் நஞ்சுண்ட கடவுள் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே காரி என்ற சொல் வைரவக் கோலத்தில் உள்ள சிவனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

நிகண்டுகள்

பைரவர் நிகண்டுகளில் பலவாறு அழைக்கப்பட்டுள்ளார். சேந்தன் திவாகர நிகண்டில் வைரவன், காரி, வடுகக்கடவுள் என்றும், பிங்களத்தில் கஞ்சகன், மூவிலைவேளான், காரி, முத்தன், சேத்திரபாலன், நிருவாணி, சித்தன், ஞாளியூர்தி, கபாலி வடுகன் என்றும் சூளாமணியில் முத்தன், குமரன், பிள்ளை, மூடுவற் படையோன், காரி, சித்தன், சேத்திரபாலன், செந்தொடைக்குரிய கோமான், வித்தகன், ஞாளியூர்தி, கருங்குதிரையாளி, வடுகன் என்றும் பல்வேறு பெயர்களில் காட்டப்பட்டுள்ளான்.

தீருமந்திரம்

பைரவர் உருவமாகவும், எந்திரமாகவும், மந்திரமாகவும் வழிபடப்பட்டார். திருமந்திரத்தில் எந்திர வழிபாடு பற்றித் திருமூலரின் 6 பாடல்கள் வைரவச் சக்கரம் என்ற தலைப்பில் உள்ளன. வயிரவர் படைக்கலம் பற்றிப் பின்வருமாறு சொல்கிறது.

ஆமேவப் பூண்டருள் ஆதிவயிரவன்
ஆமே கபாலமும் சூலமும் கைக்கொண்டங்கு
ஆமே தமருக பாசமும் கையது
ஆமே சிரத்தொடு வாளது கையே. (திருமந் - 1276)

வயிரவர் விருத்தியான முறையை திருமூலர் கீழ்வருமாறு சொல்கிறார்.

கையவை ஆறும் கருத்துற நோக்கிடு
மெய்யது செம்மை விளங்கு வயிரவன்
துய்ய குளத்தில் துலங்குமெய் உற்றதால்
பொய்வகை விட்டு நீ பூசை செய்யே. (திருமந். 1277)

வயிரவர் வழிபாட்டு முறையை

பூசனை செய்யப் பொருந்தி ஓர் ஆயிரம்
பூசனை செய்ய அது உடன் ஆகுமால்
பூசனை சாந்து சவ்வாது புழுகுநெய்
பூசனை செய்து நீர் பூசலை வேண்டும் (திருமந். 1278)

என்று விவரிக்கிறார்.

பைரவரின் வடிவங்கள்

பைரவரின் வடிவங்கள் எட்டு வகை என குறிப்புகள் உள்ளன. தந்திரசாரம் என்னும் நூலில் (1) சிதாங்கபைரவர் (2) குரு பைரவர் (3) கண்டபைரவர் (4) குரோதபைரவர் (5) உன்மத்த பைரவர் (6) காசாலபைரவர் (7) பீடானபைரவர் (8) சங்கார பைரவர் என எட்டு வகையான பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சிவபாக்கியம் என்னும் நூலில் பைரவர், (1) காலபைரவர் (2) காலராஜர் (3) காமராஜர் (4) சோமராஜர் (5) ஸ்வச்சந்த ராஜர் (6) லலிதராஜர் (7) விக்னராஜர் (8) சிவர் என எட்டு வடிவங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளார்.

விஷ்ணு தர்மோத்திரம் என்னும் நூலில் பைரவர் ஒட்டிய வயிறு, மஞ்சள்வண்ணக் கண், கோறைப் பல், உயர்ந்த நாசி உடைய வராய் மண்டையோட்டு மாலை, பாம்பு ஆகியவற்றை அணி கலனாகக் கொண்டவராகக் காட்டப்படுகிறார். பைரவர் கரிய நிறமுடையவராக காட்டப்படுவதுடன் யானைத் தோலை போர்த்திருப்பார் என்றும் அது கூறுகிறது. மேலும் இந்நூல் பைரவர் தோற்றத்தில் இருகரம், நான்குகரம், ஆறுகரம், எட்டுக்கரம் ஆகிய வகையில் இருக்கும் என்றும் சொல்கிறது. கைகளில் முறையே சூலம், கபாலம், பாசம், தமருகம், கெண்டி, நாகபாசம், கேதம், கடகம் போன்ற படைகளுடன் விளங்குவார் என்றும் சொல்கிறது.

அம்சமதபோதம், சில்பரத்தினம் ஆகிய நூல்கள் பைரவரின் வடிவங்களை மூன்று நிலைகளில் கூறுகின்றன. அவை (1) சாத்வீக வடிவம் - நாற்கரம் (2) இராக்ஷஸ வடிவம் - ஆறுகரம் (3) தாமஸ வடிவம் - எண்கரம் ஆகியவையாகும். இவருக்கு சேத்ரபாலர் என்ற பெயர் உண்டு. சேத்ரபாலர் என்பது இவர் அமைந்துள்ள ஊர் அல்லது இடத்தை (சேத்ரம்) காவல் புரியும் (பாலர்) தெய்வம் என்று பொருள்படும். தேவாரப் பதிகங்களில் சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகியோர் பைரவ வழிபாட்டினை பல இடங்களில் குறித்துள்ளனர்.

சமண சமயத்திலும் பைரவர் சேத்ரபாலர் என்ற பெயரில் வழிபடப்படுகிறார். மாமல்லை தர்மராஜர் ரதம், காஞ்சி கைலாச நாதர் கோயில் ஆகியவற்றில் பல்லவர் காலத்திய பைரவர் சிற்பங்களைக் காணலாம். முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் அவனது பட்டத்தரசி லோகமாதேவி திருவிசலூரில் பைரவருக்குத் தனிக் கோயில் எடுத்துள்ளார். இதே போல் முதலாம் இராசேந்திரன்

கோலார் மாவட்டம் (கருநாடகம்) சிட்டிபீட்டா என்ற இடத்தில் பைரவருக்குத் தனிக் கோயில் எடுத்துள்ளான். தாராசுரத்தில் அழகிய பைரவர் சிற்பத்தினைக் காண்பதோடு இக்கோயிலை மையமாக வைத்து இயற்றப்பட்ட ஒட்டக்கூத்தரின் தக்கயாக பரணியிலும் பைரவர் வழிபாடு பற்றிய செய்திகளைக் காண்கிறோம்.

12-14 - ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பல கல்வெட்டுகளில் சேத்திரப்பாலப் பிள்ளையார் படிமம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட செய்திகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இராமநாதபுரம் மாவட்டம், திருப்பத்தூர் வட்டம், பெரிச்சிகோயில் என்ற ஊரில் உள்ள சுகந்தவனேஸ்வரர் கோயில் கல்வெட்டில் கேஷத்திரப்பாலர் என்றும், கோவை மாவட்டம், அவினாசி வட்டம், அவினாசியில் உள்ள அவினாசீஸ்வரர் கோயில் கல்வெட்டில் கேஷத்திரப்பாலர், திருநிலையழகிய பிள்ளையார் என்றும்; உடுமலைபேட்டை வட்டம் சோழமாதேவி குலசேகரசுவாமி கோயில் கல்வெட்டில் கேஷத்திரபால பிள்ளையார் என்றும், விழுப்புரம் மாவட்டம், திருக்கோயிலூர் வட்டம் சித்தலிங்கமடம் கோயில் கல்வெட்டில் கேஷத்திரப்பாலப் பிள்ளையார் என்றும் பைரவர் பலவாறாக குறிக்கப்படுவதை சில எடுத்துக்காட்டுகளாகக் குறிக்கலாம்.

பைரவபுரத்து பைரவர் கோயில்

பைரவபுரத்தில் தற்போதுள்ள பைரவர் கோயில் கி. பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டினதாக இருக்கலாம். இவ்வூரில் மூன்று கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுகளை இப்பொழுது காணமுடியவில்லை. கோயிலின் அதிட்டானப் பகுதி முழுவதும் பூமியில் புதைந்துள்ளது. அதனில் இக்கல்வெட்டுகள் மறைந்துள்ளன என்று கருதவேண்டியுள்ளது. இக்கோயில் கல்வெட்டுகளில் இவ்வூர் அழிபடைதாங்கி என்று அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வூர் இறைவனுக்கு விளக்கு எரிக்கப் பணம், நிலம் அளித்ததையும், மண்டபம் அமைத்ததையும் இக்கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. இக்கல்வெட்டுகளில் இவ்விறைவன் வைரவ நாயனார் என்றும் ஆதிவயிரவர் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்.

கோயில் அமைப்பு

இக்கோயிலின் அதிட்டானப் பகுதி முன்சொன்னது போல மண்ணில் மறைந்துள்ளது. எனவே உபபீடம், ஜகதி, குமுதம் ஆகிய அமைப்புகளைக் காணமுடியவில்லை. கண்டம், வேதிகை பகுதியில் இருந்து கோயில் அமைப்புத் தெரிகிறது. தேவகோட்டங்கள்

சிற்பங்கள் ஏதுமின்றிக் காணப்படுகின்றன. இக்கோயில் எளிய கட்டட அமைப்புடன் கலை நுணுக்கம் ஏதுமின்றி கருங்கல்லால் கட்டப்பட்ட கோயிலாகும். கருவறையைத் தொடர்ந்துள்ள முன் மண்டபம் நான்கு தூண்களுடன் காணப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சொர்ணகால பைரவர்

இக்கோயில் பைரவரின் சிற்பம் செவ்வக வடிவமான பீடத்தின் மீது நான்கு கரங்களுடன் நின்ற கோலத்தில் காட்சி அளிக்கின்றது. நான்கு கைகளில் முறையே உடுக்கை, சூலம், பாசம் கபாலம் ஆகியன காட்டப்பட்டுள்ளன. மார்பில் புரிநூல் காட்டப்பட்டுள்ளது. இடுப்பில் நாகம் சுற்றிய நிலையில் கடிபந்தமாகக் காட்டப்பட்டிருப்பதுடன் இடுப்புக்குக்கீழே தொங்கிய நிலையில் தொடைப் பகுதியில் ஏழு மண்டை ஓடுகள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

பைரவரின் தலையில் விரிந்த ஜுவாலை மகுடமும் நெற்றியைச் சுற்றிலும் உருண்டையான கண்ணிமாலையும், நெற்றிப்பட்டமும் அலங்கரிக்கின்றன. உருண்டையான விரிந்த கண்களும் கோரைப் பற்களும் உள்ளன. பைரவரின் பின்புறம் இவரது வாகனமான நாய் நின்ற நிலையில் வாலை சுருட்டியவாறு அணிகலன்களுடன் அழகுபடுத்தப்பட்டு காட்டப்பட்டுள்ளது. இச்சிற்பத்தின் உருவ அமைதி, நிற்கும் நிலை, முகப்பொலிவு அங்கங்களின் அமைப்பு ஆயுதங்களின் தன்மை ஆகியவற்றைக் கொண்டு இதனை கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சிற்பமாகக் கருதலாம்.

திருவிழாக்கள்

ஸ்ரீ சொர்ணகாலபைரவ உற்சவமூர்த்தி எட்டு ஊர்களுக்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு ஆண்டுக்கு ஒருமுறை விழா சிறப்பாக நடத்தப்படுகிறது. முறையே மார்கழி மாதம் திருவாதிரை, காணும் பொங்கல், தைமாத மைலார் தினம், தைபூசம், தைகிருத்திகை, மார்கழி பெளர்ணமி, சிவன்ராத்திரி, பங்குனி உத்திரம் ஆகிய சிறப்புடைய நாட்களில் முறையே எட்டு கிராமங்களுக்கும் எடுத்துச் சென்று உற்சவர் திருவிதி லாவுடன் சிறப்பான திருவிழா நடைபெற்று வருகிறது.

காணும் பொங்கல் அன்று அழிபடைதாங்கியில் காட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று ஒரு முயலை ஓடவிட்டு அதன் பின் அதனை நாய் உதவியுடன் வேட்டையாடி பின் திருவிழா நடைபெறுவது குறிப்பிடத்

தக்கதாகும். இவ்வூர் வேளாண் குடிமக்கள் இக்கோயிலின் ஏதாவது ஒரு மூலையில் கைப்பிடி அளவு மண் எடுத்து தம் வயல்களில் இரண்டரக் கலந்தால் அப்பருவ விவசாயம் பூச்சிகளின் தாக்கத்தில் இருந்து காப்பாற்றப்படுவதாக நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். மேலும் குழந்தை வரம் வேண்டியவர்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமை எமகண்டத்தில் சிறப்பு பூசை செய்வதும் நடைமுறையில் உள்ளது. திருமணத் தடை உள்ளவர்களும் இக்கோயிலில் எமகண்ட பூசை செய்து நம்பிக்கையை பெறுகிறார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமை எமகண்டத்தில் சிறப்பு பூசை நடைபெறுவதுடன் மற்ற ஏனைய நாட்களில் காலை 10 மணி முதல் 11 மணி வரை சிறப்பு பூசை நடைபெறுகிறது.

துணை நின்ற நூல்

1. ஆசிரிய நிகண்டு
2. தெ.இ.கல்.தொகுதி XIV, XIII, XXIV
3. செங்கற்பட்டு மாவட்ட கருத்தரங்கு - Dr. R. நாகசாமி
4. தமிழ்நாட்டில் பைரவர் வழிபாடு - Dr. நாகப்ப நாச்சியப்பன்
5. பைரவர் மகிமை - நாகை K. R. ரவிச்சந்திரன்
6. Hindu Iconography - T. A. Gopinatha Rao Vol. II Part II
7. Middle Chola Temples - S.R. Balasubramaniam
8. A.R.E. 1966 Nos. 143 - 145
9. பிற தகவல்கள் கோயில் குருக்கள்

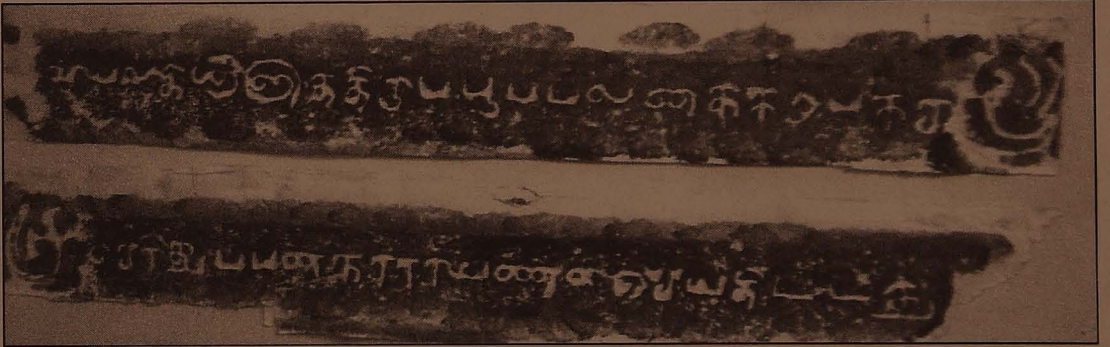

1

2

3

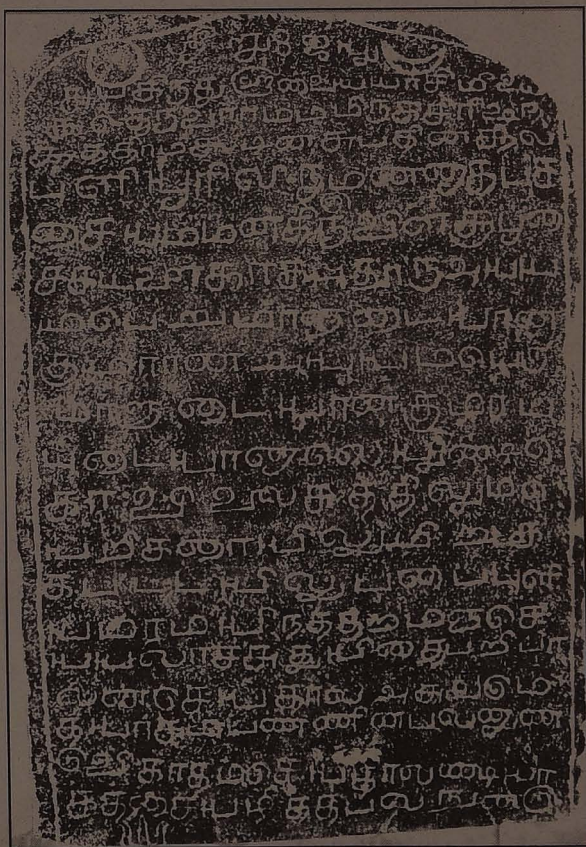
1. சிவன்கோயில் திருப்பூப்பலகை, அந்தாளநல்லூர் (பக்கம் : 3)
2. சிவன் கோயில் திருப்பூப்பலகை கல்வெட்டு, அந்தாளநல்லூர் (பக்கம் : 3)
3. பெருமாள் கோயில் திருப்பூப்பலகை கல்வெட்டு, அந்தாளநல்லூர் (பக்கம் : 2)

1

2

3

1. ஆலம்பாக்கம் கைலாசநாதர் கோயில் (பக்கம் : 25)
2. பைரவபுரத்துப் பைரவர் செப்புத் திருமேனி (பக்கம் : 39)
3. கீழப்புலியூர், பச்சையம்மன் கோயில் குளக்கரைக் கல்வெட்டு (பக்கம் : 19)